

Nỗi

LAURA TIMS
Phi Yến dịch

đau

rồi

sẽ

qua

đi

Shima
THÀNH NIÊN

Nhà xuất bản
Thanh Niên

Mục lục

One

Two

Three

Four

Five

Six

Seven

Eight

Nine

Ten

Eleven

Twelve

Thirteen

Fourteen

Fifteen

Sixteen

Seventeen

NỖI ĐAU RỒI SẼ QUA ĐI

Laura Tims

dtv-ebook.com

Có lẽ tôi không được sinh ra với một danh sách những điều khiến tôi trở nên đặc biệt.....

Nhưng tôi được lựa chọn những điều khiến tôi trở nên đặc biệt như tôi muốn.

NỖI ĐAU RỒI SẼ QUA ĐI

Laura Tims

dtv-ebook.com

One

Việc đi trên hành lang trường học thực sự đã trở nên đáng sợ hơn rất nhiều kể từ khi tôi buộc phải gắn bó cả cuộc đời với cây nạng.

Tôi đứng nép bên cạnh cửa phòng học, mặc kệ dòng người lũ lượt đi qua, cảm thấy mình giống như một chiếc máy kéo với tốc độ tối đa 50km/h trên con đường cao tốc quy định tốc độ tối thiểu hơn 100km/h vậy. Tiếng chuông báo hiệu ba giờ đã ngừng reo, nhưng cũng chẳng yên tĩnh hơn chút nào, bởi mọi người trong sảnh đều đang la hét ồm ồm nhằm át đi tiếng của người khác.

Chắc tôi nên đánh liều lao vào giữa đám đông, hoặc là tôi sẽ bị lỡ xe buýt. Mà để lỡ chuyến xe có nghĩa là tôi sẽ phải gọi cho Rex - anh trai tôi và nếu thế thì tôi thà tự dùng nhíp rút móng chân ra còn hơn.

Thế rồi mọi chuyện xảy ra như trong phim vậy, nhanh đến không ngờ.

Mấy giây trước tôi còn đang đánh vật tìm khoảng trống giữa một tên nhóc mũm mĩm với hơi thở đậm mùi kẹo Mentos và một đứa gầy gò có hơi thở nồng nặc mùi bánh snack Doritos, thì giây tiếp theo tôi đã ngã dập mông, cặp nạng bằng nhựa và kim loại trượt trên lớp thảm bẩn thỉu. Những người đứng gần đó đồng loạt nín thở: Ai đó đã xô ngã cô nàng chống nạng kia.

"Tớ rất xin lỗi, Sam. Cậu ổn chứ?" Anh chàng học sinh mới tội nghiệp, nhể nhại mồ hôi lên tiếng. Cũng chính vì đó là một anh chàng, nên mọi người đều ném cho cậu ta cái nhìn như thể một con quái vật, có chút tồi tệ hơn ánh nhìn cho một gã ngốc vụng về đến từ các cô gái.

Nếu là người ác ý, tôi có thể giả vờ khóc lóc, sau đó cười thầm hả hê trong lòng. Nhưng thay vì làm thế, tôi lại nở một nụ cười quyến rũ với cậu ta. Có lẽ đó là nụ cười quyến rũ nhất có thể của một cô gái đang ngã ngối trên sàn và chân trái ngắn hơn bên chân phải khoảng 2 cm và xoắn vào nhau thay vì gập lại như bình thường.

"Tớ ổn"

"Cậu chắc không?"

"Ừ"

"Nhưng cậu thật sự chắc chứ?"

"Chắc 200%"

"Tớ rất xin lỗi" Cậu ta lặp lại, đưa cho tôi cặp nạng. Đáng lẽ theo luật bất thành văn thì nếu đột nhiên có một kẻ đâm chiếc Toyota của mẹ bạn và bạn cũng đang ngồi đó, lăn lông lốc như quả bóng thiếc, sau đó bạn sẽ phải có được một thứ siêu năng lực nào đó rồi. Chắc tôi sẽ chọn sức mạnh tàng hình, thay vì hiện hình rõ mồn một như thế này. Mọi người đều đang nhìn chằm chằm khi tôi phải tốn nhiều thời gian hơn người bình thường để có thể đứng lên.

"Đừng lo" tôi nói với đám đông, tỏ ra không trách cứ gì song mặt tôi lại nóng lên. Chẳng ai đủ thân thiết với tôi để nán lại một chút. Tôi dựa vào tường, giả vờ nghịch điện thoại và chờ đợi cơn đau quất vào những vết rạn đã xuất hiện trên chân mình 6 tháng trước.

Trên đời có vô số thứ khiến con người ta phải lo lắng: độ cao, lũ nhện. Đau đớn về thể xác vốn dĩ được coi là một cảm giác, nó không khiến tim tôi đập dồn dập và hoảng hốt như khi tôi suýt chết trong một tai nạn xe. Thậm chí nó còn không phải thứ cảm giác đau nhói, mà giống kiểu đau âm

ỉ hơn. Vấn đề chính là nó giống như những mảnh kính vỡ lấp lánh trên vỉa hè, đủ chói để khiến đôi mắt tôi nhức nhối.

Mà quên vụ tàng hình đi. Không thể bị thương mới là siêu năng lực tối thượng.

Tôi cố gắng moi lọ thuốc từ bên trong chiếc quần jeans rộng thùng thình bị sút chỉ một bên túi, làm lộ ra nửa lọ thuốc giảm đau Vicodin (thuốc phối hợp giữa thuốc giảm đau có chất gây nghiện và thuốc giảm đau không có chất gây nghiện, nó có thể làm giảm minh mẫn trong suy nghĩ hoặc phản ứng). Cảm giác thật mệt mỏi, tôi không muốn phải chịu đau thêm chút nào nữa.

Khi tôi ngược nhìn lên, chuyển xe buýt cuối cùng đang dần dần khuất dạng bên ngoài những ô cửa kính phía trước. Đây là cơ hội tuyệt vời để tìm hiểu xem liệu họ có đình chỉ học một nữ sinh vì đã dùng nạng đập vỡ tủ trưng bày cúp vô địch hay không. Nhưng tôi đã biết trước đáp án rồi.

Đặc quyền có được sau khi sống sót khỏi một cơn bão lửa với đầy mảnh kính vỡ và sắt thép là: tôi có thể khóa thân chạy lông nhông ngang qua sân khấu kịch trong khi la hét đủ mọi lời nguyền rủa, rồi hiệu trưởng Chase sẽ cho tôi một thanh kẹo Snicker trong văn phòng của cô và hỏi tôi đang cảm thấy thế nào.

Tôi tìm kiếm trong danh bạ điện thoại xem có thể gọi cho ai ngoài anh Rex. Bố tôi đang đi làm, còn Lena - chị gái tôi đang thực tập tại Northon; dù chỉ cách có hai giờ chạy xe nhưng chị ấy luôn cố ý kéo dài thành 4 tiếng. Bác sĩ Brown từng nói tôi có thể gọi cho cô ấy bất cứ lúc nào, nhưng xét theo cước phí tư vấn qua điện thoại của cô thì thuê hẳn một chiếc máy bay riêng còn rẻ hơn nhiều.

Kendra, Amy và Erin là nhóm bạn cũ của tôi. Họ không biết được tình bạn sẽ thành ra thế nào bên ngoài đội bóng vợt, chính bản thân tôi cũng

chẳng thể hiểu được. Sự ra đi của mẹ đã mang cho tôi một tấm vé thông hành tạm thời cách ly với xã hội, tương ứng với việc bỏ qua năm lời mời tiệc tùng và sáu tháng không phải ngồi vào bàn ăn trưa, song tôi lại quên không kiểm tra ngày tấm vé hết hạn, kết quả là giờ tôi chẳng hề có bạn bè. Điều đó thật bất tiện, bởi bạn cần họ trong các hoạt động nhóm và cả đi nhờ xe về nhà.

Hiện tại là 3h15 chiều. Có đến 70% khả năng anh Rex đang phê thuốc, 90% anh ấy sẽ đến đón dù thế nào đi nữa nếu tôi gọi anh. 100% tôi sẽ không vào xe nếu anh đang phê, và 1 triệu % chúng tôi sẽ cãi vã nếu như tôi làm thế.

Tôi đi qua hành lang và đâm vào nút bấm dành cho người khuyết tật bên cạnh cửa trước - cái nút mà tôi lười sử dụng mặc dù đáng ra tôi phải thế. Ánh sáng bên ngoài khiến tôi bị lóa mắt trong chốc lát, đó là kiểu ánh sáng khiến những mảnh kính vỡ trở nên lấp lánh như những viên kim cương.

Và rồi tôi nhận ra người có thể cho mình đi nhờ về. Cậu ta đang quẹo vào góc tòa nhà - Anthony Moore với mái tóc vàng hoe như trên bìa tạp chí, mặc áo Polo, cặp mắt xanh trẻ thơ - người đã nhận được học bổng toàn phần của đại học Yale và bán thuốc dù cậu ta giàu nứt đổ vách đến nỗi chẳng cần hai điều đó. Cậu ta từng là bạn thân nhất của anh Rex và tôi, hồi tiểu học cậu ta còn bị mọi người gọi là "No-Moore" (Đừng nữa - Anthony khóc quá nhiều, đến nỗi mọi người chỉ muốn cậu ta ngừng) vì cứ khóc lóc không ngừng trong suốt chuyến đi thực tế ra ngoài thị trấn vào năm lớp 4.

Tôi xoay người đi theo, nhưng cậu ta đã biến mất lúc đi ngang qua dãy thùng rác hiệu Dumpsters ở khoa Nghệ thuật. Đó là nơi làm việc chính của cậu ta. Hẳn là cậu ta đang thuê một cô thư kí nóng bỏng chỉ để nhảy bổ ra từ trong chiếc bánh ngọt giống vũ nữ thoát y rồi mời chào: Ngài có muốn dùng vài viên Adderall và Xanax không? (Adderall thuốc dùng cho trẻ bị rối loạn tăng động giảm chú ý ADHD - Xanax thuốc an thần điều trị rối

loạn lo âu, hoảng loạn và trầm cảm) Cậu ta thích mời tôi dùng Vicodin cho bữa tráng miệng, nhưng tôi luôn tuân thủ nghiêm ngặt khoản "chỉ dùng khi cần thiết" trong toa thuốc của mình. Những viên thuốc đó phổ biến với đám bạn của Anthony hơn cả kẹo ngậm bạc hà Altoid, nhưng đám công chức vẫn phủ nhận bởi đây là một thị trấn thượng trung lưu giàu đẹp trong một bang nhiều người da trắng nhất cả nước, chỉ có một cửa hàng J. Crew cách trường một cây số, và chẳng có gã nào mặc quần short hồng cam sử dụng ma túy cả.

Lúc tôi bắt kịp Anthony và thở hổn hển bởi đám cơ bắp có được từ việc chơi bóng vợt của tôi đã biến mất sau thời gian dài nằm viện, cậu ta đã dừng lại trước mặt một ai đó. Đó là Eliot Rowe - một anh chàng cao gầy với mái tóc đen rối bù.

Giống như thể nhìn thấy mặt trời ngay cạnh mặt trăng ấy. Anthony nổi bật với nước da màu đồng sáng bóng và vẻ đẹp nam tính như trong phim Mad Men. Còn Eliot thì là một kẻ nhợt nhạt bí ẩn, có những ánh nhìn chăm chăm với gò má cao góc cạnh và dáng vẻ ngạo mạn, hay đi cafe một mình, lúc nào cũng cô độc. Cậu ấy chuyển đến đây ngay sau khi Alani Herring - mẹ tôi qua đời vì tai nạn xe hơi.

Eliot và Thần Chết đã cùng nhau xuất hiện. Đó là hai dấu ấn trong ký ức của bất kì học sinh nào tại trường trung học Forest Hills và trong năm tồi tệ nhất cuộc đời tôi. Có một thời gian cậu ấy trở thành hiện tượng thú vị nhất thế gian với tất cả mọi người ngoại trừ tôi, bởi vì đám tang hay đại loại thế. Tôi nợ Eliot vì đã chia sẻ sự chú ý của mọi người vào thời điểm đó.

Tôi rón rén tới đủ gần để nghe được chất giọng đe dọa đầy lịch sự, nhẹ dịu như cafe của Anthony: "Tôi không lấy làm cảm kích khi được nhắc đến như thế đâu" Với tôi, câu nói đó nghe thật giả tạo, đặc biệt là khi tôi nhớ tới một No-Moore sụt sịt trên sân chơi, nhưng những lời lẽ ấy lại thường thuyết phục được người khác.

Eliot cười tự mãn, lăm bắm gì đó, và rồi Anthony vung tay, đâm vào một bên mặt cậu. Lạy chúa. Tôi nhảy lên và suýt chút nữa ngã nhào lần thứ hai trong ngày.

"Anthony!" tôi gào to

Cậu ta phớt lờ tôi và túm chặt cổ áo sơ mi của Eliot. Tôi có thể đoán trước chuyện xảy ra tiếp theo, nếu may mắn có lẽ Eliot sẽ còn đủ lạnh lặn để loạng choạng lê bước về nhà.

"Anthony, tớ cần đi nhờ xe về nhà"

Cậu ta gầm lên "Năm phút nữa"

Máu chảy thành vệt xuống cổ áo sơ mi lụa của Eliot. Giờ còn ai mặc áo sơ mi lụa nữa? Hình ảnh duy nhất xuất hiện trong đầu tôi là đám ma cà rồng quỷ quyết.

"Bỏ cậu ấy ra" Tôi nói với giọng điệu "chẳng có gì to tát" tốt nhất của mình.

"Hành động anh hùng dễ thương đấy, Samantha Herring" Anthony thường gọi tên đầy đủ mọi người, có lẽ là vì anh Rex và tôi vốn không thích tên mình "Gọi anh Reginald ấy"

"Anh Rex bận rồi" chúng tôi đang trò chuyện như thể không có máu đang chảy xuống cổ Eliot. Bản thân Eliot cũng không thể hiện bất kì biểu cảm nhăn nhó 'khốn kiếp' nào. Thay vào đó, cậu ấy nhìn tôi với vẻ thích thú. Một sự thích thú thật sự "Tớ nói rồi. Để cậu ấy yên"

"Cậu làm tớ tò mò muốn biết chuyện này liên quan gì đến cậu đấy" Anthony nói "Ý tớ là tớ rất ngạc nhiên, kiểu thích thú ấy, chuyện này liên quan quái gì đến cậu nhỉ"

Đó là một Anthony mới mẻ.

Cậu ta lại giờ nằm đấm lên thách thức, tôi hít một hơi. Có thể tôi giờ phải đi lại bằng nạng, nhưng tôi đã được rèn luyện với đội bóng vợt đủ lâu để biết cách vung một nắm đấm như thế nào. Anthony la hét ồm ồm theo cách rất-không-Anthony lúc nạng của tôi đập vào vai cậu ta kêu răng rắc. Cậu ta thả Eliot ra và nhào về phía tôi. Thật không thể tin được. Tôi giờ cái nạng - thanh kiếm cùn nhất thế giới ra.

"Nếu đây là bạn trai mới của cậu, Reginald sẽ nện nó còn te tua hơn tớ đấy" Cậu ta thở khó nhọc.

"Nếu như cậu đánh tớ, anh Rex sẽ đánh cậu bầm dập hơn cả đánh bạn trai tưởng tượng của tớ đấy"

"Tớ sẽ không bao giờ chạm vào cậu" cậu ta nói, tay áp lên ngực tỏ vẻ bị xúc phạm, như thể biểu hiện muốn ăn tươi nuốt sống tôi vừa rồi là của kẻ khác "Lạy chúa, Sam. Chúng ta đã lớn lên cùng nhau. Cậu là 'bạn' tớ mà"

Tôi như bị điện giật toàn thân, adrenaline dâng trào trong cơ thể, hết như lúc tôi dùng vợt hất bóng vào lưới (CỔ LÊN, SAM, CỔ LÊN). Nhưng các thiết bị chuyển mạch trong tôi đã không được bật trong thời gian dài. Tôi nghĩ ngay cả máy phát điện dự phòng cũng đã chết. Bạn sẽ không nhận ra rằng mình đã không cảm nhận được bất cứ thứ gì cho đến khi cảm nhận được điều gì đó lần nữa.

"Về nhà thôi, Anthony"

Anthony dừng lại, rồi quay người và di chiếc giày đầy bụi lên mặt Eliot. "Chưa xong chuyện đâu, đừng có nằm mơ giữa ban ngày"

Eliot tiếp tục cười mĩa mù vẫn đang nằm nghiêng trên mặt đất bụi bặm. Cuối cùng cũng có người nhận thấy được sự ngu ngốc của Anthony khi cậu ta đóng vai mafia.

Cậu ta chọc mạnh ngón cái vào tôi "Cậu đã chính thức chọc giận tớ đấy"

Tôi buột miệng "Hắn rồi, No-Moore"

Trong một giây tôi cảm thấy mình như con ngốc, dù cậu ta xứng đáng bị thế. Nhưng ngạc nhiên thay, cậu ta không giết tôi ngay tại chỗ, mà chỉ quay người lững thững đi về phía bãi đậu xe.

Quá nhiều cho một chuyến đi nhờ.

Tất cả mới chỉ là mở đầu...

NỖI ĐAU RỒI SẼ QUA ĐI

Laura Tims

dtv-ebook.com

Two

Eliot bật dậy, vượt thẳng áo sơ mi bị xé rách của mình và nhìn tôi. Tôi lập tức thấy ghét cặp mắt của cậu ấy. Chúng sắc lạnh và trong như pha lê, tựa hồ phát sáng trong màn đêm.

Có một số người bị mất kỹ năng xã hội. Bạn cảm thấy tiếc cho họ và cảm thấy vui mừng khi đó là họ chứ không phải bạn, nhưng chẳng có gì thay đổi được họ cả. Đôi lúc bạn tự hỏi - không phải cố tình, đơn giản chỉ tò mò - liệu họ có một mình mãi không. Và liệu họ có bao giờ thắc mắc điều tương tự hay không.

Tôi chưa từng nói chuyện với Eliot, vì vậy nguyên nhân cậu ấy mất đi kỹ năng xã hội vẫn còn là bí ẩn. Nhưng kể từ khi cậu ấy chuyển đến đây, chúng tôi đã hình thành một mối liên hệ âm thầm và kỳ quặc giữa hai kẻ cùng đơn độc ở trường.

Chẳng có gì là quá tệ khi sống cuộc đời của một kẻ cô đơn nếu như có người khác còn kỳ quặc hơn mình. Tôi có một niềm thôi thúc muốn gật đầu chào cậu ấy ở hành lang, hoặc bắt tay cậu ấy như thể cả hai chúng tôi đều biết cách bí mật bắt tay vậy.

Câu đầu tiên tôi từng nói với cậu ấy là "Chiếc áo sơ mi ma cà rồng quý tuyệt đẹp đấy"

"Cảm ơn" cậu ấy đáp

"Vậy cậu đã làm gì chọc giận Anthony thế?" tôi ho dử dội và nhìn chằm chằm đôi nạng của mình thay vì nhìn vào mắt cậu ấy.

"Tôi chộc giận tất cả mọi người. Chi tiết không quan trọng"

"Tôi thấy tò mò đó"

"Tôi khiến cậu tò mò hả?" cậu ấy hỏi, giọng trầm xuống một cách khó hiểu và tỏ vẻ thích thú. "Tôi cảnh báo cậu ta đừng bán thuốc ở trường nữa. Sẽ có người chỉ điểm cậu ta đấy"

"Chẳng ai chỉ điểm Anthony đâu"

"Cậu ta đã chia tay Trez Monroe vài tháng trước. Cô ta thuộc nhóm ESFJ... cậu biết chứ?" (nhóm tính cách ESFJ năng lực, cởi mở, có óc phân tích, đáng tin, thực tế, thích lãnh đạo, hoàn thành mọi việc có trật tự)

"Gì cơ?"

"Nhóm ESFJ - kiểu trắc nghiệm tính cách Myers - Briggs (phương pháp sử dụng các câu hỏi trắc nghiệm tâm lý để tìm hiểu tính cách, tâm lý con người - theo phương pháp này, có 16 nhóm tính cách khác nhau ở con người), vậy nên cô ta bị ám ảnh bởi những người khác. Cô ta luôn bắn ánh nhìn chết chóc về phía cậu ta mỗi khi Anthony ăn diện. Và có một cách dễ dàng để phá hủy cuộc sống của cậu." Eliot liến thoắng như thể đang đọc một phương trình.

Trước khi quen No-Moore, Trez cũng từng là một kẻ cô độc, cho đến khi cô ấy đột nhiên trở nên thu hút và hai người họ bắt đầu hẹn hò. Kể từ đó, cô ấy trở thành người quảng giao, song cũng là một trong số những người không thềm để ý tới từ khi tôi phải dùng nạng.

"Cậu không phải bạn của Trez. Làm sao cậu biết kiểu tính cách Myers-Briggs của cô ấy là gì?"

"Tôi biết kiểu tính cách Myers-Briggs của từng người trong trường này."

"Ồ được rồi. Kendra Baker?"

"ENFP" (nhiệt tình, sáng tạo, tự phát, lạc quan, biết cảm thông, vui tươi, thích bắt đầu dự án mới, nhìn thấy tiềm năng ở người khác)

"Jasper Barnett?"

"INFJ"(duy tâm, có tổ chức, sâu sắc, đáng tin, dễ động lòng trắc ẩn, dịu dàng, thích kích thích não bộ)

Các kiểu tính cách Myers-Briggs giống như các nhà trong trường Hogwarts (Harry Potter) vậy. Chỉ để chia sẻ cho vui trên mạng xã hội thôi, không phải khoa học thật sự. Thế nhưng Eliot lại đang nói chuyện như một nhà nghiên cứu chuyên nghiệp. Tôi cố cưỡng lại cơn bốc đồng muốn hỏi xem bản thân mình thuộc loại tính cách nào.

"Đoán kiểu tính cách Myers-Briggs của Trez không có nghĩa cô ấy sẽ là người chỉ điểm Anthony"

"Đó không phải là phỏng đoán vô căn cứ. Mọi người thường rất dễ đoán trước."

"Cậu đâu có đoán được Anthony sẽ đâm vào mặt mình"

"Có, tôi đoán được chứ" Eliot mỉm cười yếu ớt. Cậu ta đang đùa sao?

"Tại sao Anthony lại đánh cậu trong khi cậu chỉ đang cố cảnh báo cậu ta chứ?"

"Chắc tại cách diễn đạt của tôi"

"Như thế nào?"

"Phải là một kẻ đặc biệt ngu ngốc mới làm chuyện bất hợp pháp tại cùng một chỗ, vào cùng một thời điểm mỗi ngày"

"Tôi bắt đầu tin là do cách diễn đạt của cậu rồi" Tôi cười ngật nghễo

Nụ cười của cậu ấy trở nên rõ nét hơn khiến vết cắt trên môi bị kéo căng ra.

"Đau không?" tôi hỏi

"Không"

"Trông có vẻ đau đấy"

"Không đau"

Cậu ấy có cố tỏ vẻ không nhỉ? Nhưng mắt cậu ấy rất trong sáng. Khuôn mặt góc cạnh, tràn đầy vẻ u tối, những nụ cười tự mãn và bao điều bí mật, song không có vẻ gì là đau đớn trên đó, mà tôi thì biết bị đau trông thế nào.

"Thật kinh ngạc khi cậu để ý tất cả những điều đó về Trez. Tôi tưởng là...." - cậu chẳng biết gì về bất cứ ai ở đây vì cậu luôn một mình, nhưng tôi kịp dừng lại.

"Cậu nghĩ thế hả?" Cậu ấy đột nhiên hỏi "Rằng thật kinh ngạc ấy?"

Tôi gật đầu, bất ngờ trước giọng điệu mới mẻ của cậu ta.

"Thường thì mọi người không cảm thấy vậy đâu"

"Cậu vẫn chưa gọi tôi là đồ đặc biệt ngu ngốc"

"Công bằng mà. Dù sao thì cậu cũng là đồ ngốc khi dính vào chuyện này."

"Không có gì" tôi cau mày "Đó là nguyên nhân tại sao tôi luôn thấy cậu ở phòng cấm túc hả? Vì lãng mạ người khác?"

"Chỉ là một trong rất nhiều lí do thôi" cậu ấy gạt mớ tóc dài ra khỏi trán, để lộ chỏm tóc hình chữ v. Thật kì lạ khi cuộc trò chuyện này diễn ra tự nhiên đến vậy. Cho dù là nói chuyện với Kendra hay đội bóng cũ của tôi, tôi vẫn luôn cảm thấy gượng ép "Tôi đoán là tôi phải cảm ơn cậu rồi."

Nếu có bất kì ai nhìn thấy tôi ở đây, hẳn tôi sẽ bị trục xuất khỏi vương quốc không-bạn-bè-nhưng-đủ-thân-thiện-với-tất-cả-mọi-người và bị đày đến vùng đất không-ai-nói-chuyện-với-tôi, song nụ cười của cậu ấy khiến tôi băn khoăn có cần quan tâm đến một điều ngu xuẩn như vậy không.

"Chưa từng có ai làm vậy trước đây" cậu ấy nói, gần như thì thầm với chính mình. Không phải với vẻ phiến muộn, mà giống như đang nói 'A, con chuột trong phòng thí nghiệm đang lớn một cách bất thường'. Tuy vậy, tôi vẫn thấy cậu ấy thật đáng thương.

Rồi cậu ấy nheo mắt. "Nhưng tại sao? Cậu không thích thu hút sự chú ý về phía mình. Cậu cực kì tẻ nhạt. Bình thường. Và cậu luôn nằm trong danh sách chờ cho một nhóm bạn mới kể từ khi cậu phải rời khỏi đội bóng ném, vậy nên tôi không hiểu tại sao cậu lại phải mạo hiểm sự kiên trì của mình để bênh vực cho tôi."

Giờ tôi đã hiểu được nguyên do cậu ấy bị mất kỹ năng xã hội "Khốn kiếp" tôi lắp bắp

"Có lẽ chỉ là cậu không muốn thấy người khác bị thương vì mẹ cậu đã mất trong tai nạn đó thôi"

Cậu ấy nói ra điều đó thản nhiên tới nỗi phải mất một lúc tôi mới hiểu.

"Cậu đã ở trong xe với mẹ, đúng không?" cậu ấy tiếp tục "Cậu đã không thể ngăn cản cái chết của mẹ, vì vậy cậu không chịu đựng được khi người khác gặp nguy hiểm. Giống như tôi đã nói, mọi người đều có thể đoán được."

Tôi nhặt cái nạng đầy bụi bắn lên. Tiếng chuông đều đều vang lên trong tai.

"Tôi phải đi rồi"

Trong giây lát, vẻ mặt cậu ấy trở nên bối rối "Tôi không cố ý..."

"Phải" tôi lầm bầm, so vai tránh xa đám thùng rác Dumpster.

Tôi có thể gọi cho anh Rex. Chắc anh ấy đang tỉnh táo. Hoặc có lẽ tôi sẽ đi bộ. Tôi sẽ đi bộ và vịn cổ bất cứ bác sĩ nào nói tôi không thể.

NỖI ĐAU RỒI SẼ QUA ĐI

Laura Tims

dtv-ebook.com

Three

Lúc tôi về đến nhà, anh Rex đang đắm chìm trong quên lãng trên chuyến tàu mang tên Vicodin bằng chiếc vé anh giành được trong chuyến đi tội lỗi lần trước mà anh đã mang tôi theo. Anh Rex là một hành khách cừ khôi. Chưa từng rời khỏi nhà, nhưng anh ấy lại trở thành một chuyên gia ở bất kì đâu.

Tôi thận trọng nhón bước qua cửa trước và thấy anh ấy đang nằm ườn trên chiếc ghế đi vắng kẻ sọc góm ghiếc trong phòng khách (chủ sở hữu ban đầu của nó là một người điếc 80 tuổi trên trang Craigslist) xem một trận đấu bóng đá. Tito, con chó lai nhỏ xíu cũng xấu xí tương đương đang nằm dưới cằm anh ấy. Anh Rex đã từng trông giống phiên bản đẹp trai của tôi, nếu tôi là con trai như mọi người luôn nhầm tưởng. Nhưng nỗi buồn thương đã tàn phá gương mặt anh.

"Kendra đưa em về" tôi nói trước khi anh ấy kịp hỏi. Chân tôi run rẩy, cảm giác thủy tinh vỡ vụn phía sau gáy. Nỗi lo lắng xa vời và cận kề ập đến cùng lúc.

Anh Rex lơ đi việc tôi đang đổ mồ hôi và tập tễnh, chỉ thấy những gì anh muốn thấy.

"Kendra? Cô nàng nóng bỏng á?"

"Cô ấy bằng tuổi em đấy, đồ ấu dâm"

"Ôi, thô thiển quá đi" Anh Rex than vãn.

Tito nhào ra khỏi ngực anh Rex, lão đảo tiến về phía tôi, và dúi đầu vào chân tôi đầy say mê, mắt ngập tràn niềm hân hoan của một chú chó con. Từ khi mẹ mất và chị Lena chuyển ra ngoài sống, nó không còn tin những người bước chân ra khỏi cửa nhà sẽ trở về. Mỗi khi chúng tôi về nhà, nó đều tỏ ra như thể chúng tôi được cho là đã hy sinh ngoài chiến trường vậy.

"Con chó ngu ngốc" Anh Rex nói đầy vẻ yêu thương

Anh Rex đã bị đuổi khỏi trường Forest Hills khi đang học năm cuối vì tội giấu Oanh Rexcontin (thuốc giảm đau gây nghiện như Morphine) trong ngăn chứa sạc của túi đựng laptop. Anh ấy đã dành 90% trong 730 ngày sau đó để mơ màng trên chiếc ghế đi vắng cùng Tito. Từ khi mẹ mất, tình hình trở nên đặc biệt tồi tệ.

Từ khi mẹ mất. Tôi nghĩ về cụm từ này thường xuyên đến mức nó xứng đáng được viết tắt. TKMM.

Quá tệ là nó không thể đọc ra thành chữ gì.

Tôi nhớ ra anh Rex và mình đang nói chuyện với nhau nên cất tiếng "Anh vừa bảo một cô gái bằng tuổi em, em gái của anh, là nóng bỏng đấy. Về cơ bản như thế là khốn nạn"

"Những đứa con gái bằng tuổi em không nên có ngực bự. Đó là lỗi của nó"

"Em chắc chắn cậu ấy sẽ tiếp tục nuôi ngực bự để chọc tức anh đấy"

"Hhhh" Tito thở phì phò khi nghe thấy gì đó gần giống với tên nó (ngực - tits). Chị Lena đã đặt tên cho nó theo một nhân vật gốc Hawaii trong bộ phim hoạt hình chị ấy thích khi còn nhỏ, bởi mẹ có một nửa dòng máu Hawaii. Tôi không nghĩ Tito là một cái tên Hawaii thực thụ.

"17 tuổi vẫn còn bé. Tất cả bọn chúng nên phẳng lý như em mới phải."

Tôi đợi đến khi anh Rex quay mặt về cái TV mới giơ ngón giữa lên. Rồi tôi đi vào bếp. Giờ bố là người duy nhất chịu trách nhiệm đi chợ, trong tủ bếp nhồi đầy bánh snack Cheetos, pho mát Spongebob lẫn kẹo dẻo hình khủng long và gấu dành cho lũ trẻ 5 tuổi. Bố tự "kê đơn" đồ ăn vặt cho chính bản thân giống như là thuốc chống trầm cảm, ngẫu nhiên vô số gói khoai tây chiên sau khi chúng tôi đi ngủ và giấu nhem bằng chứng trong thùng rác để chúng tôi không biết.

Từ sau khi mẹ mất, chúng tôi sống nhờ vào món thịt hầm đáng thương. Do bố nấu - không phải mẹ. Dầu vậy, chúng tôi vẫn luôn có món lasagna. Ai đó thường xuyên để lại một nồi lasagna ấm nóng trên hiên nhà chúng tôi một lần mỗi tuần, bọc trong giấy thiếc. Bố đoán là hàng xóm thay phiên làm.

Đột nhiên Tito sụp xuống dưới chân tôi. Chuyện này rất bình thường. Nó bị động kinh và những viên thuốc chúng tôi cho nó ăn được bọc trong những lát phô mai Kraft, có tác dụng duy trì trạng thái an thần nhẹ khiến nó chảy nước dãi, thở kiểu Darth Vader và nằm sụp xuống. Tôi hôn nó, rồi đỡ nó đứng lên. Thực tế rằng Tito là chú chó tuyệt vời nhất trên đời là điều duy nhất tôi và anh Rex đồng tình với nhau.

"Hôm nay, Anthony đã đâm một đứa" tôi hét về phía phòng khách. Nếu tôi hung hăng hơn và không phải dùng nạng, có lẽ tôi cũng đã đâm Eliot. Cậu ta rất đáng đánh.

"Đứa nào?"

"Một đứa nào đó" một đứa ngu ngốc tùy tiện không thể làm tổn thương tôi bằng đâm ba lời lẽ ngu ngốc cũng tùy tiện không kém được. Mỗi khi nghĩ về mẹ, tôi có thể coi như chẳng có chuyện gì xảy ra. Nhưng nếu có người tự dưng gọi nhắc đến mẹ thì....

Ngay cả khi bị đánh giá là "cực kì tệ nhạt" (dù sự thật là vậy) cũng không khiến tôi buồn bực như thế. Cảm giác bực mình tiêu tốn quá nhiều năng lượng. Sẽ tốt hơn nếu mọi người có điều gì khác để nói về tôi thay vì câu "Đó là cô bé có mẹ bị giết kìa"

"Anh đã bảo em tránh xa Anthony ra cơ mà" Anh Rex hét vọng lại.

"Anh làm như em sợ cái đĩa khóc lu loa trong tiệc sinh nhật 10 tuổi của anh vì bị mất con xe đồ chơi Mario Kart ấy" tôi lục lọi đồng hồ ăn vặt xem có thứ gì chứa chút dinh dưỡng không.

"Nó có vấn đề"

May là cậu ta đủ tiền trả cho bác sĩ trị liệu" không giống như chúng tôi và gói chiết khấu cho người có thu nhập thấp của bác sĩ Brown. Tôi chụp lấy một gói khoai tây chiên và cố lĩnh khỏi phòng khách, nhưng anh ấy phản ứng như 1 tay vệ sĩ bị kích động quá mức.

"Ở trường thế nào?" anh hỏi

"Tốt"

"Thôi nào Sam"

Tôi xòe tay ra "có bút chì, thầy cô giáo và đồ đạc"

"Có thằng nào làm phiền em không?" Anh Rex bẻ khớp ngón tay

"Em tưởng ngực mình phẳng lì?"

"Vài thằng lại thích thế"

Tất cả những gì tôi phải làm là thốt ra tên Eliot, và anh Rex sẽ ăn tươi nuốt sống cậu ta.

"Bọn con trai không làm phiền em, anh Rex. Giống như trong những bộ phim xác sống mà con người phải nguy trang chính mình bằng vỏ bọc xác sống để che giấu sự thật họ không phải xác sống vậy. Lũ con trai nhớ rõ sự thật là em rất nhàm chán"

Nhưng chuyến tàu Vicodin đang rời ga. Ánh mắt của anh ấy lướt qua vai tôi và anh Rex lại vùi mình vào trong chiếc ghế đi vắng. Tôi không biết làm thế nào anh Rex chịu đựng được cái ghế đấy. Những vết ố bí ẩn đã xuất hiện trên đó khi chúng tôi mua nó

"Anh sắp hết thuốc rồi" anh lẩm bẩm

Tất cả đã yên vị trên chuyến tàu tội lỗi. Tôi đếm lũ thiên nga trên giấy dán tường đã bạc màu.

"Em không đưa cho anh nữa đâu"

"Em không biết cảm giác ấy thế nào đâu"

"Thế là phạm pháp" tôi nói như 1 đứa trẻ ngoan

"Chúng là để xoa dịu nỗi đau, và anh đang đau đớn"

Anh ấy vùi mặt vào một trong số những cái gối tựa. Trông chúng chẳng ăn nhập gì với nhau. Mẹ đã mua chúng trên Craigslist từ 1 người chữa bệnh bằng phương pháp nắn khớp xương cùng với 5 dải lụa. Chúng gây ngứa và bốc mùi, giống như Tito vậy, giống tất cả những đồ nội thất còn lại của chúng tôi. Nhưng từ khi mẹ mất, dòng chảy ổn định của những món đồ đặc kì lạ đã qua sử dụng cũng dừng lại. Chúng tôi phải giữ gìn những gì mình có.

"Em biết phạm pháp là thế nào không?" Anh ấy thêm vào "là đâm nát xe của người khác rồi bỏ chạy"

Chân tôi đau nhói. Tôi tập tễnh đi về phía cầu thang.

"Anh muốn nói về chuyện đấy" giọng anh vang lên từ chiếc gối tựa

"Em không muốn" tôi đáp lại từ phía cầu thang. Anh không hay đi thẳng từ hành-động-như-mẹ để hỏi-tôi-về-mẹ

"Em đã ở đó cùng mẹ"

Tôi đã gửi một yêu cầu lên não bộ của mình cầu xin nó đừng vớ lấy chiếc đèn màu cam (nguồn gốc của nó là từ 1 cô hầu bàn trên Craigslist) và đập vào đầu anh ấy. Song vốn đã bực mình, nhờ Eliot cả, và chân vẫn còn đau.

"Anh đang muốn nói là anh ghen tị hả?"

Giọng tôi vô cảm và sắc nhọn, giống như vĩa hè phủ đầy những mảnh thuỷ tinh lấp lánh. Anh ấy do dự, còn Tito rên rỉ.

"Có thể lần sau sẽ là bố, anh là người ngồi trong xe và có lẽ anh sẽ không may mắn vậy đâu" rồi tôi chạy (tập tễnh) lên tầng, đóng sầm cửa phòng ngủ của mình lại.

Tôi là một kẻ tồi tệ, hãn vậy rồi.

Để trừng phạt bản thân, tôi nhìn chòng chọc vào 1 thứ trong phòng. Toàn là dụng cụ chơi bóng vợt - những cây gậy treo trên tường, giày dưới gầm giường, những bức ảnh chụp trong trấn đấu năm ngoái với đội Brighton - bởi vì tôi thích bị nhắc nhở rằng giờ đây tôi không thể làm được điều duy nhất mình từng rất giỏi nữa. Ngoài những mảnh thuỷ tinh, tôi chẳng nhớ được gì về vụ tai nạn cả. Tôi không có thông tin gì để cung cấp cho cảnh sát. Và không có gì cũng là tất cả điều tôi muốn. Không có gì an toàn.

Tôi tìm thấy lọ Vicodin dùng trong trường hợp khẩn cấp trong ngăn kéo đựng tất, đổ một nửa lượng thuốc vào túi Ziploc (túi nilon mỏng có khoá kéo/rãnh khớp miệng) và đi xuống cầu thang đủ để thả cái túi vào phòng khách.

"Em xin lỗi" tôi gào lên

Trở về phòng với một kiểu mặc cảm tội lỗi khác, tôi bật cái đèn lava đã vỡ lên (nguồn gốc của nó là từ một dân hippie trên Craigslist), ném mạnh cặp nạng lên giường và với lấy cuốn sổ tay. Cuối tuần này là buổi tư vấn dành cho cả gia đình. Bác sĩ Brown cho chúng tôi bài tập về nhà, thật không thể tin được, nhưng chị Lena - người giờ chỉ quay về để tham dự những buổi tư vấn như thế - sẽ lại "lên lớp" tôi nếu tôi không chịu làm. Tôi được yêu cầu phải viết ra những mục tiêu của mình.

Tôi làm một danh sách cho bác sĩ Brown và một danh sách thật mà chẳng vì lí do nào hết.

Danh sách #1

Kết bạn

Học thật tốt

Hàn gắn với gia đình

Danh sách #2

Kết bạn mà không phải giao du với bất cứ ai

Tôi đang học rất tốt ở trường, khôn kiếp

Giết anh Rex, tránh xa chị Lena (không khó), tránh xa bố

Giết bác sĩ Brown

Không bao giờ nói chuyện với Eliot Rowe nữa

Khi danh sách thật có 1 số nạn nhất bị sát hại đủ để tôi bị lôi ra thẩm vấn nếu người ta tìm thấy chúng, tôi liền xé nhỏ và nhét các mảnh vụn vào 1 chai Coca, chúng dần chìm xuống đáy thứ chất lỏng xám xịt.

NỖI ĐAU RỒI SẼ QUA ĐI

Laura Tims

dtv-ebook.com

Four

Điều thú vị duy nhất xảy ra vào ngày hôm sau là Anthony bị bắt.

Tôi rời lớp tiếng anh để đi vệ sinh, thò đầu vào hành lang đúng lúc chứng kiến cảnh cậu ta bị một viên cảnh sát và hiệu trưởng Chase áp giải. Tin tức bùng nổ khắp trường, đập rầm rầm vào các tủ khoá và phá tan cửa sổ. Băng đảng của Anthony hăm hực trong đám đông. Trez phóng như bay qua các lớp học với mớ sách vở ôm chặt trong lồng ngực, nét mặt hừng hực vẻ hài lòng.

Eliot đã đứng.

Mỗi năm, có ít nhất 1 học sinh bị bắt vì tàng trữ thuốc cấm, đủ để bị trục xuất tự động, nhưng mọi người mặc định rằng đó là những học sinh thái độ kém và không chịu tham gia các hoạt động ngoại khoá như anh Rex, không phải Anthony. Sự kiện này cũng ồn ào ngang với vụ tai nạn của tôi và chuyện Eliot chuyển vào trường vậy.

Tôi thực sự rất cố gắng để tỏ ra quan tâm. Tôi không chán chường, chỉ muốn một cú sốc điện để thoát khỏi ngày hôm qua, một cú sặc năng lượng. Nhưng khi các tiết học tiếp theo của tôi át đi tiếng xì xào của mọi người, khi giáo viên ngồi phịch xuống chiếc ghế, tôi cứ bị phân tâm, tấm bảng trắng trở nên nhoà mờ và kéo dài khắp căn phòng rồi biến mất.

Sự thật là tôi cảm thấy trống rỗng gần hết quãng thời gian.

Bất động.

Đôi khi tôi nghĩ mình đã sử dụng hết mọi cảm xúc.

Hôm thứ 6, câu đầu tiên mà ai cũng nói với tôi là:

"Đắm tôi đi"

Tôi đang lấy sách từ tủ đựng đồ cho vào túi, bỗng câu nói vang lên khiến tôi giật mình. Sách rơi hết xuống đất. Trước khi tôi kịp cúi xuống, Eliot Rowe đã làm vậy.

"Gì cơ?"

"Tôi nói là đắm tôi đi. Hoặc dùng nạng của cậu mà đánh tôi. Xét từ vụ hôm thứ 2, có lẽ cậu thích cách sau hơn" cậu ấy cất sách vào lại tủ đồ cho tôi. Khi đứng gần, trông cậu ấy thật đáng giật mình: xương gò má cao, mái tóc sẫm màu đến nỗi gần giống màu xanh dương, nụ cười tự mãn khiến người khác khó có thể biết cậu có đang nghiêm túc hay không. Cậu ta còn ít giống con người hơn với vết bầm lốm đốm trên gò má nhợt nhạt. Đứng cạnh tôi, có lẽ trông cậu còn kì lạ hơn. Tôi giống một cậu bé 12 tuổi với đôi má trẻ con cùng mái tóc nâu ngắn ngủi, kiểu màu nâu mà bạn không thể đem so sánh với màu chocolate hay cafe vì nó không có chút sắc thái của thứ gì đó ngon lành cả.

"Cậu có phiền không nếu tôi hỏi tại sao?" Tôi chợt nhận ra đã 4 ngày trôi qua kể từ hôm thứ 2 - những ngày này thời gian thường trôi qua mà tôi chẳng hề hay biết - và cậu ấy đã không nói chuyện gì với tôi cả.

"Cậu là 1 cầu thủ bóng vợt..."

"Đã từng" chân tôi run rẩy

"Vấn đề là, thể lực cậu rất tốt. Tôi định xin lỗi vì những gì mình đã nói hôm thứ 2, nhưng sẽ dễ dàng hơn nếu cậu nhanh chóng hết giận. Sau đó chúng ta có thể tiếp tục"

"Tiếp tục đi đâu?" Tôi há hốc mồm nhìn cậu

Cậu ấy dừng lại, rồi lắc đầu "Chẳng đâu cả. Đừng bận tâm"

Có gì đó trong câu nói ấy khiến tôi thấy buồn

"Tôi sẽ không đâm cậu"

"Hắn rồi, đàn ông có xu hướng giải toả cơn giận bằng cách đánh thứ gì đó nhiều hơn, nhưng tôi nghĩ cậu sẽ thấy nó hiệu quả 1 cách đáng ngạc nhiên"

"Cậu đùa à? Hay đây giống như 1 kiểu đam mê vậy?"

"Chỉ là tôi ghét phải nói lời xin lỗi" cậu ta khịt mũi

"Chẳng ai ghét phải xin lỗi nhiều đến mức đó cả"

"Tôi ghét nói dối" cậu ấy sửa lại "và tôi thực sự không cảm thấy chuyện đó cần phải xin lỗi. Đây không phải bí mật, về mẹ cậu ấy"

"Vậy còn vụ gọi tôi là nhàm chán thì sao?"

"Hiểu rồi. Cậu không nhàm chán. Cậu làm những chuyện rất thú vị khi bênh vực tôi."

Các hành lang gần như vắng tanh như thường lệ mỗi khi tôi đi tới tủ đựng đồ của mình. Không ai nghe lỏm cả.

"Cậu đã đứng về Trez" tôi chuyển chủ đề

Cậu ấy đảo mắt "tất nhiên tôi đã đứng về Trez" tiếp đó là khoảng khắc im lặng tạm thời, rồi cậu ấy chợt nhớ ra "Dù sao tôi cũng lấy làm tiếc về mất mát của cậu"

Cậu ấy chẳng cho tôi dấu hiệu cảnh báo nào. Không nhăn trán, cũng chẳng đặt tay lên vai tôi. Cậu ta chỉ nói vậy một cách thẳng thừng

"Thật sao?" Lời nói vô vị khiến tôi bực mình, nhưng tôi chưa bao giờ khiếm nhã đến mức vậy lại. Giờ thì cậu ấy sẽ phải chỉ trích hoặc là nhượng bộ tôi. Mọi người sẽ để bạn được ích kỉ khi bạn đang đau buồn. Tang lễ hay biến nhiều người trong chúng ta thành những kẻ đê tiện.

"Không có gì đặc biệt" cậu ta đáp "tôi nói lấy làm tiếc theo lệ, nhưng tôi không quen biết mẹ cậu và gần như cũng không biết về cậu"

Đó là lí do tại sao tôi lại thấy bực bội.

"Tôi tưởng cậu ghét nói dối"

"Ý tôi là tôi thường không làm phiền người khác"

Tôi tỳ hăn người vào cặp nạng. Nói chuyện với Eliot tiêu tốn cảm xúc của cả 1 tuần lễ. Tôi không quyết định xem mình nên thấy bực hay thích thú, nhưng có vẻ chẳng thích thú tẹo nào.

"Thế có nghĩa là tôi đặc biệt hả?"

"Để xem đã" cậu ta tựa vào tủ đồ của tôi, bờ vai góc cạnh của cậu tỳ lên tấm kim loại màu cam với 1 tư thế có vẻ đau đớn. Ất hăn Eliot đang chọc tức tôi khi cậu ấy mở miệng nói "chủ yếu nó có nghĩa là tôi nợ cậu"

"Cậu chẳng nợ nần gì tôi cả"

"Ít nhất là một chuyến đi nhờ về nhà"

"Tôi không..." tôi dợm nói, nhưng qua những ô cửa kính cuối hành lang, tôi thấy chuyến xe buýt cuối cùng đang lăn bánh rời đi "Ồi"

"Tôi sẽ coi đó là đồng ý"

Điều duy nhất tôi có thể làm lúc này là đi theo cậu ta.

NỖI ĐAU RỒI SẼ QUA ĐI

Laura Tims

dtv-ebook.com

Five

Eliot lái xe ra khỏi bãi đỗ một cách thận trọng như thể đang thi lấy bằng. Con Porsche (!!) của cậu gần như mới toanh, có mùi xe mới mà họ phun lên lớp da bọc. Tôi vuốt ve lớp vải màu trắng và bảng đồng hồ bằng gỗ được sơn bóng. Trước khi mẹ mất - TKMM - tôi từng thích xe hơi. Còn bây giờ việc lái xe giống như một cuộc hẹn với nha sĩ vậy: đáng sợ nhưng quá đổi cần thiết để có thể lảng tránh.

"Xe của anh tôi" Cậu ấy lên tiếng trước khi tôi kịp hỏi

"Anh ấy cho cậu mượn à?"

"Đại khái có thể sử dụng từ 'cho'" cậu kéo cửa kính xuống và lôi ra một điều thuốc.

"Hút thuốc có hại cho cậu"

"Có ai vì thế mà bỏ thuốc không?" Khói cuộn lên phía trên đầu cậu. "Lái xe còn có hại cho cậu hơn, xét theo khả năng cậu có thể mất mạng vì nó. Dù sao thì chúng ta cũng đang ngồi đây rồi."

Tôi không nói gì cả. Một cơn đau nhói chạy dọc chân, và ngực tôi cũng đau vì lí do nào đó tương tự.

"Tôi không thể lúc nào cũng tránh đề cập đến tai nạn xe hơi được"
Eliot nhăn nhó

"Hầu hết mọi người đều có thể" bình thường tôi rất ghét khi ai đó lơ miêng nhắc tới những chủ đề như tai nạn hoặc nặng rồi hành động như thể họ đâm phải dây mìn, nhưng phải chăng biểu cảm trên mặt tôi đã khiến họ nghĩ vậy? Có lẽ vẻ mặt tôi không hề vô cảm như những phần còn lại của cơ thể.

"Tôi nhắc lại đề nghị đâm tôi đi" điệu bộ nhăn nhó của cậu ta càng rõ nét hơn.

"Nó liên quan gì đến chuyện đùa kì quặc này sao?"

"Tôi không đùa"

"Có đấy" tôi nói, cau mày cau kinh

Im lặng. Tôi chờ đợi để bản thân trôi vào trạng thái trống rỗng như thường mỗi khi không bị buộc chú ý, nhưng thay vào đó, như bị uống nhầm cafe, tôi lại tỉ mỉ tập trung vào khuỷu tay Eliot đang tì vào cửa kính. Trời tháng 3 vẫn lạnh, song cậu không mặc áo khoác.

"Mặt cậu thế nào rồi?" Tôi thấy mình lên tiếng

"Tệ hơn dự kiến. Anhthony thuộc nhóm ENTJ (chiến lược, logic, có năng lực, cởi mở, tham vọng, độc lập) - đúng chất Maverick. Cuốn hút, chu đáo và là người làm theo những gì cậu ta muốn, và bạo lực với bất cứ ai đe dọa cậu ta vì đó là cách nhanh nhất để truyền đi thông điệp"

Tôi nhớ lại hình ảnh No-Moore hồi lớp ba với đôi má nhoe nhoét bơ lạc "Vậy tại sao cậu lại cảnh báo cậu ta?"

"Tôi thích cậu ta" Eliot nhe răng cười "bọn tôi có rất nhiều điểm chung"

Một người luôn để tâm đến chuyện mọi người nghĩ rằng cậu ta ngẫu hơn bất cứ điều gì, còn một người luôn chắc chắn rằng người khác nghĩ cậu ấy thật quái dị.

"Tức là cậu biết Anthony sẽ đâm cậu và để mặc cậu ta làm thế...?"

"Tôi thuộc tuýp người nói mọi thứ. Nếu người khác không thích vậy, họ có thể xử lí theo cách họ muốn"

Tôi không tài nào diễn đạt câu hỏi đang chực chờ nơi đầu lưỡi "cậu bị gì thế?" Một cách lịch sự được. Phải có một cái tên cho nó, một chẩn đoán bệnh nào đó với một trang Wikipedia. Nhưng tôi lại không thuộc tuýp người nói mọi thứ. Thay vào đó, tôi hỏi "cậu thuộc nhóm Myers-Briggs nào?"

"Đoán xem" cậu ấy liếc nhìn tôi

"Hừm..."

"Không phải lúc này. Cậu gần như không nhớ nổi chúng là gì cơ mà. Nghiên cứu trước đi đã"

"Được hả?"

"Đây là cuộc trò chuyện dài nhất tôi có với bạn học chung trường" đột nhiên cậu ấy chú thích "cảm ơn lần nữa vì chuyện hôm thứ 2. Cậu rất giỏi dùng nạng đấy"

"Còn cậu rất giỏi làm người khác muốn đâm cậu"

Nụ cười của cậu ta thành thật đến bất ngờ. Khoé môi cong lên, phá vỡ sự cân xứng trên khuôn mặt. Tôi không thể xác định mình có thích cậu ta không. Nếu có thì thật đáng lo ngại.

Và rồi tôi thấy mình đang nói "tôi đã học vài bài tự vệ cách đây 2 năm. Chị gái tôi bắt tôi đi học chung. Tôi có thể dạy cậu cách cản đòn"

"Nghĩa là cậu sẽ phải dành thời gian với tôi"

"À... ừ"

"Thú vị đấy" cậu ấy nói rồi cười lớn

"Cái gì?"

"Thú vị không phải là tính từ tôi hay dùng để mô tả người khác"

Thật quá dễ dàng để ghét cậu ấy. Thích Eliot nghĩa là đi ngược mọi quy tắc.

"Cậu định hỏi cậu thuộc nhóm nào phải không?" Cậu ta nói

Rõ ràng cậu ấy đang chờ

"Đúng. Tôi thuộc nhóm nào?"

Cậu ấy dừng lại một lát, uể oải tựa đầu vào ghế và nhìn tôi chăm chăm. Mắt cậu sáng như đèn neon. Tôi đành quay đi.

"ISFJ (ấm áp, nhẹ nhàng, có trách nhiệm, thực dụng và kỷ lưỡng, thích giúp đỡ người khác). Người bảo vệ" cuối cùng cậu ấy đáp

"Tôi vẫn chưa trả lời bài trắc nghiệm"

"Nó không phải bài trắc nghiệm" cậu ấy ngắt lời "và các bài trắc nghiệm tính cách tự thực hiện là vô nghĩa. Một đánh giá cần phải khách quan, và cậu không thể khách quan về bản thân mình được."

"Cậu dự đoán tính cách của tôi chỉ sau 5' ở cùng" tôi phản bác "như thể cậu hiểu rõ tôi hơn bản thân tôi ấy"

"Gần như thế"

Không phải cậu ấy cô độc vì cậu không nói - mà bởi vì những gì sẽ xảy ra một khi cậu nói.

"Màu yêu thích của tôi là gì?"

"Vớ vẩn" cậu ta khịt mũi " này nhé, cậu đã để lộ tất cả các loại thông tin làm sai lệch quan điểm của cậu. Những phiên bản cũ vốn đã không phải bản thân cậu từ lâu, những suy nghĩ riêng tư mà cậu tự xét đoán bản thân. Cậu đang ở trong tình thế tồi tệ nhất để tự cho mình một đánh giá công bằng đấy"

"Lý thuyết hay" tôi hừ mũi, bắt chước chị gái mình "sao kiểu tính cách của tôi lại quan trọng nhỉ? Nó chẳng cho cậu biết bất cứ điều gì về cuộc sống tôi cả"

"Tất nhiên là có chứ. Cậu không đến thăm mộ mẹ cùng gia đình, đúng chứ? Những người thuộc kiểu tính cách ISFJ không thích mọi người trông thấy họ đau khổ"

"Thật đáng sợ" tôi cố nuốt cục nghẹn ở cổ

Hai tay cậu ấy siết chặt vô lăng

"Và cũng là một loại thông minh. Cậu có phải giống kiểu thiên tài không?"

"Không ít thì nhiều" cậu ấy vui vẻ nói, chạy chậm lại cho chiếc xe phía sau vượt qua "dù các giáo viên ở đây sẽ không đồng ý. Họ sẽ phớt lờ những kiểu thông minh bảo họ rằng các buổi học của họ là lãng phí thời gian"

"Tôi tin là vậy"

"Cậu chỉ cần quan sát mọi người. Họ không che giấu kĩ như họ tưởng. Giống như vè mặt cậu"

Tôi sẫm soi mặt mình trong chiếc gương chiếu hậu. Vẫn cặp lông mày rậm, cái mũi hếch ngớ ngẩn.

"Cậu có 1 ánh nhìn bi thương" cậu ta lơ đãng gõ tàn thuốc ra ngoài cửa sổ "cậu luôn thể hiện nó khi nhìn những người bị tổn thương. Song đừng lo lắng, trông không rõ ràng lắm đâu"

Làm sao tôi có thể bị tổn thương bởi điều gì đó tôi không thể nhớ nổi chứ? Tôi uống thuốc chống trầm cảm, tôi đi học, tôi ổn. Tôi định mở miệng phản đối, nhưng lại bị phân tâm bởi sự thực rằng chúng tôi đang trên một con phố xa lạ. Tôi chợt nhận ra mình chưa từng nói với Eliot địa chỉ nhà.

"Trước tiên chúng ta dừng lại đã" Eliot nói "Tôi cần cậu giúp một chuyện. Không nhiều nhận gì đâu. Chỉ là đám người bán thuốc thôi"

"Ý cậu là Anthony và nhóm bán thuốc của cậu ta? Quên chuyện hôm thứ 2 cậu bị đâm vào mặt rồi sao?"

"Đó là lí do tôi đưa cậu đi cùng"

"Đợi đã, cái gì cơ?" Hẳn rồi, Sam ạ, vào xe của một gã quái đản nói rằng cậu ta ghét nói dối và chịu ơn mày. Tôi đoán "người bảo vệ" khiến cậu ấy nghĩ tôi là 1 vệ sĩ.

"Thứ nhất, tôi không thể đánh lại bất cứ ai cho cậu được. Tôi phải dùng nạng..."

"Đó là lợi thế. Nếu không cậu sẽ không có thứ vũ khí nào cả"

"Thứ 2. Cậu định gặp bọn họ làm gì?"

"Anthony bảo tôi làm vậy. Và tôi thấy tò mò"

Tôi chưa bao giờ choáng váng tới mức á khẩu như thế này trước kia. Chắc hẳn cậu ta cần phải uống thuốc.

"Này, nếu cậu thực sự muốn, tôi sẽ đưa cậu về nhà" Cậu ấy nói

"Và cậu sẽ có 1 buổi trò chuyện tốt đẹp với Anthony động-thủ-hơn-động-khẩu, người có thể cho rằng chính cậu đã chỉ điểm cậu ta, bởi vì cậu tò mò hả?"

"chính xác"

"Tôi sẽ không đi đâu cả"

Cậu ấy không thuộc trách nhiệm của tôi. Và sau những gì xảy ra ở trường, chắc chắn Anthony hiện đang ở trong tù, hoặc đang bị quản thúc tại gia, hay chịu bất cứ hình phạt nào dành cho những kẻ bị bắt giữ - nghĩa là sẽ không ở đây để quấy rầy Eliot.

Nhưng bạn bè cậu ta thì có. Vài người trong số chúng còn tồi tệ hơn Anthony nhiều. Bọn chúng sẽ không chỉ đơn giản đấm Eliot một trận nếu cho rằng chính cậu ấy đã khiến Anthony bị bắt.

"Thôi được rồi, tôi sẽ đi" tôi gầm gừ đúng lúc cậu ta nói

"Tôi biết cậu sẽ đi mà"

Cậu ta cười tự mãn và nói thêm "ISFJ" Tôi lập tức muốn đổi ý, nhưng cậu ta đã đỗ xe xong xuôi trước khi tôi kịp làm thế.

NỖI ĐAU RỒI SẼ QUA ĐI

Laura Tims

dtv-ebook.com

Six

Khu phố của Anthony san sát những ngôi nhà trắng to rộng được ngăn cách nhau bởi hàng rào để những bất hòa trong đời sống hôn nhân của hàng xóm không làm ảnh hưởng đến người khác. Bạn bè cậu ta là những đứa trẻ giàu có, chúng đã nhận ra rằng có thể kiếm được nhiều tiền hơn đi học đại học nhờ bán thuốc cho lũ trẻ trung học. 1 trong số chúng sở hữu ngôi nhà ở góc đường - bố mẹ gã đã chuyển tới sống ở Cancun và trao nó cho gã. Tôi từng tới đón anh Rex ở đây mỗi khi anh bị say thuốc quá đà, khi Anthony mới là học sinh năm nhất và Rex bắt đầu bám đuôi theo cậu ta, thay vì làm ngược lại.

Eliot gõ cửa. Thật thú vị khi quan sát một kẻ điên làm những điều điên rồ, giống như xem một chương trình truyền hình. Chỉ khác là tôi hoàn toàn lơ đãng suốt chương trình, còn ngay bây giờ não tôi lại tập trung 100%.

Một gã với cặp mắt sừng đỏ mặc áo phông in chữ 'Beer with me' ra mở cửa, hỏi: "Mày muốn gì?"

"Tôi là Eliot" Eliot đáp

"Thì sao?"

"Anthony bảo tôi đến gặp cậu ta" cậu ấy bước sang một bên "Đây là em gái Rex"

Tôi vẫy tay yếu ớt.

Bên trong nhà, có thể thấy rõ một đám điên loạn tuổi đôi mươi đã phó mặc những lựa chọn cuộc đời cho hormone và thuốc. Một chiếc lồng chim bỏ không đặt trên nóc cả triệu ống pizza, một gã ăn mặc xộc xệch đang phì phò bên ống điều hookah cùng đồng vỏ lon bia và 1 con mèo đen đang cào xé rèm cửa. Trên tường là 1 dòng chữ phun sơn KHÔNG ĐỂ CÓM VÀO NHÀ HAY LŨ PHẢN BỘI RA KHỎI CỬA. Nhưng tôi không thấy bất kì gã bạn điên rồ nào hơn nữa của Anthony.

Gã 'Beer with me' chỉ vào Eliot, sau đó là cầu thang và cuối cùng là tôi : "Em gái Rex, cô em cứ tự nhiên ăn uống"

Gã ta chỉ vào hộp bánh quy Cheez-It đầy tràn cùng chai nước chanh Mountain Dew trên bàn ăn cà phê sứt sẹo. Eliot sai bước lên tầng trước khi tôi kịp nhắc cậu ta rằng tôi là vệ sĩ của cậu. Lúc tôi dợm bước theo, gã ta ngăn tôi lại: "Chỉ người liên quan thôi"

Tôi ngồi xuống ghế đi vắng. Một vệt ước không xác định loang lổ trên quần tôi và tôi đứng bật dậy. 1 gã râu ria ở đầu bên kia đi vắng mà tôi cứ tưởng đang ngủ mơ màng hăng giọng

"Anh rất tiếc vì mất mát của em" Gã lên tiếng

Tôi giẫm nát 1 chiếc bánh Cheez-It dưới ngón chân của mình và nhả tin cho anh Rex

Tôi: Anh đang ở trên tầng nơi rác rưởi này à?

Anh nhả lại: Anh đang ở chỗ bác sĩ thú ý của Tito, nơi rác rưởi nào cơ?

Tôi: nhà của Anthony

Rex: Em làm cái quái gì ở đây vậy?

Bảo vệ Eliot, có vẻ là bằng cách ở dưới tầng trong khi cậu ta bị 'chém giết' bên trên. Tôi đoán anh Rex chưa biết tin Anthony bị bắt. Bọn họ đã dần xa lánh Rex kể từ khi anh không còn tác dụng nữa. 1 gã khờ không thể nào trở thành kẻ bán ma túy cừ được.

Tôi đang ngồi đếm vỏ lon bia (tôi đã đếm được 33 cái) thì Anthony từ trên tầng đi xuống, mỉm cười rạng rỡ so với kẻ vừa bị cảnh sát áp giải ra khỏi trường.

"Tớ tưởng cậu đang ở vịnh Guantanamo" tôi nói. Những người khác hoặc là co rúm hoặc là bỏ dờ lấy lòng Anthony, còn tôi thì tránh cả 2 điều đó.

"Cảm ơn cậu đã quan tâm, Samantha" cậu ta dừng ở chân cầu thang "Đây chỉ là chỗ dành cho những người từ 18 tuổi trở lên"

"Tớ chỉ muốn chắc chắn cậu không đâm vào mặt ai cả"

"giờ cậu là vệ sĩ của Eliot hả?" cậu ta cười nhẹ

"Không phải"

"Về nhà đi, Samantha Herring" gần đây cậu ta nói chuyện với tôi như thể tôi là trẻ ranh, mặc dù chúng tôi đều là học sinh cuối cấp.

"Eliot nói cậu bảo cậu ta đến gặp cậu và cậu ta đã đồng ý vì lí do nào đó mà tớ chẳng thể hiểu nổi"

"Nó đến đây để mua thuốc" Cậu ta tỏ ra rất khinh thường

Tôi nghiền nát vài cái bánh Cheez-It nữa. Bí mật của Eliot đã được làm sáng tỏ, chẳng cần phải phán đoán làm gì. Cậu ta cảnh báo Anthony vì cậu ta sợ mất nguồn cung cấp thuốc. Cậu ta kéo tôi đến đây là bởi cậu ta là

1 đứa trẻ nghiện ma túy giàu có, nhưng lại bị đám nghiện ma túy giàu có kia ghét bỏ

Khi ai đó bị cả thế giới hắt hủi, bao gồm chính đồng bọn của mình, thường có 1 lí do nào đó

Tôi thất vọng 1 cách kì lạ

"Cậu ấy bảo cậu ấy ghét nói dối" Tôi lẩm bẩm như con ngốc

"Đừng bao giờ tin những ai bảo mình không nói dối. Đảm bảo đấy" cậu ta vỗ nhẹ vai tôi dù chắc chắn tôi đã liệt vào danh sách đen của cậu ta "anh Rex luôn khoe khoang rằng cậu quá tốt cho những chuyện như thế này. Đừng phí phạm cho 1 kẻ như Eliot, nó xử sự như thể đang chứng minh điều gì đó bằng cách trở thành thằng dị hợm"

Tôi không cảm thấy chuyện này là ngu ngốc kể từ khi chị Lena giải thích cho tôi biết 'thối kèn' là gì

Cậu ta siết chặt vai tôi "Hồi nhỏ, tớ luôn coi cậu là em gái. Có người anh trai tốt bụng nào để em gái mình lãng vãng ở những chỗ như thế này chứ? Tớ sẽ lái xe đưa cậu về"

Tôi chìm vào trong chiếc ghế đi vắng mốc meo. Tôi chưa bao giờ la mắng mọi người cả, mà Eliot thậm chí còn không phải là 1 thành viên trong gia đình hay 1 người bạn của tôi - chỉ là 1 khả năng từng hiện hữu thôi.

"Tớ vẫn không tin tài lái xe của cậu kể từ khi cậu đâm sầm con xe tải nhựa của anh Rex vào chuồng chó nhà tớ"

Tôi tỏ ý thân thiện, nhưng nét mặt cậu ta chợt đánh lại. Cậu ta chớp lấy chìa khóa trên nóc đồng hồ quả lắc bị hỏng và vọt ra khỏi cửa nhà mà không nói 1 lời, tiếng cửa đóng sầm vang vọng khắp ngôi nhà.

Chuyện quái gì thế?

Nghe như có ai trong bếp đang cho sợi xích vào máy xay sinh tố. Mất 1 phút tôi mới nhận ra đó là tiếng nhạc rock heavy metal. Tôi lợi dụng sự vắng mặt của gã 'Beer with me' để lên lên tầng, một việc làm vụng về mà tôi mừng là gã đang nằm trên ghế đi vắng kia quá phê thuốc nên không thể can thiệp. Tôi mở cánh cửa đóng kín duy nhất. Đây là lần mở cửa may mắn nhất của tôi từ trước đến giờ, bởi 2 gã bạn điên rồ của Anthony đang giữ chặt Eliot. Hay đúng hơn, một trong hai gã đang giữ cậu ấy và gã kia có vẻ vừa mới ngừng tay đánh.

Và tôi hiểu tại sao họ bật nhạc

Và rằng Anthony là một kẻ cặn bã

"Bỏ cậu ấy ra" giọng tôi run run. Tôi ước gì nó đừng như vậy

"Đây là cách bọn tao xử lí những tình huống như thế này" gã đầu tiên cất tiếng, khi tôi mới vào trường, gã đã là học sinh năm cuối cấp và rồi bị đuổi học vì bóp cổ ai đó.

Tôi giật mạnh chùm chìa khóa của mình ra. Trước khi chị Lena rời đi đã lồng vào chùm chìa khóa của ta ba thứ đồ mà theo chị nói phụ nữ nên có: lọ xịt hơi cay, còi và 1 con dao nhíp. Gã thứ 2 bật cười, có lẽ là do hình ảnh 1 đứa con gái chống nạng cao 1 m6 đang cầm 1 con dao dài chưa đến 3 phân. Chuyện đó cũng đúng thôi. Tôi không phải loại người bạn có thể trông cậy bảo vệ bạn.

Nhưng có lẽ Eliot chẳng còn ai để nhờ vả.

"Không sao" Eliot nói về bức mình, như thể tôi đã mời cậu ấy đi uống nước quá nhiều lần. Môi cậu đang chảy máu.

"Tôi sẽ gọi cảnh sát" tôi nói, giọng khàn khàn

"Tao nghĩ mày không nên làm thế" gã đầu tiên nói

"Vậy thì thả cậu ấy ra.

Gã làm theo lời tôi, rồi nhún vai. Eliot đổ sập xuống đất không 1 tiếng động.

"Nếu cậu ấy chết, anh đã giết cậu ấy. Tôi sẽ nói với anh Rex" tôi thở hỗn hển, lời nói thốt ra không hiệu quả như mong đợi.

Gã đầu thở dài "Sao mày lại quan tâm đến thằng khốn này thế?"

"Cậu ấy là bạn tôi" tôi nói dối

Gã thứ 2 nhún vai lần nữa, cả 2 cùng bước vòng qua tôi. Tôi đợi đến khi bọn chúng rời đi. Sau đó, tôi loạng choạng trên đôi nạng của mình, hít thở sâu theo lời bác sĩ Brown, trước khi hạ người xuống sàn bên cạnh Eliot.

Cậu ấy mở mắt. Trông chúng nổi bật như đèn hiệu của người ngoài hành tinh trên nền đỏ máu

"Sam"

"Được rồi. Ổn rồi. Ổn rồi. Tôi không thể đỡ cậu được. Cậu đứng lên được không?"

"Được" cậu đáp, nhưng vẫn không nhúc nhích

Tôi hít sâu "Được rồi" bằng cách giữ thẳng bằng trên 1 cái nạng, tôi kéo cậu đứng dậy. Eliot cứng đầu đẩy tôi ra, nhưng rồi cậu ấy hoặc bị trượt hoặc đổ sập xuống làm cả 2 chúng tôi cùng bị ngã sóng soài

"Tôi xin lỗi" cậu ấy thì thầm

"Cậu ghét xin lỗi mà, nhớ chứ?"

Không biết bằng cách nào tôi đưa được cả 2 xuống cầu thang. Eliot không nhăn mặt lấy 1 lần. 2 gã bạn của Anthony đã bỏ đi, có lẽ vì lo tôi sẽ gọi cảnh sát thật.

"Tôi sẽ đưa cậu đến bệnh viện" tôi nói ngay khi vừa ra đến bên ngoài

"Không cần đi bệnh viện. Tôi ổn" giọng cậu ta rất bình thường. Không 1 chút đau đớn.

"Thế thì cho tôi địa chỉ nhà cậu"

"Tôi cũng không về đó"

"Vậy tôi đưa cậu đi chỗ quái nào được chứ?"

"Nhà cậu"

Giờ này bố vẫn chưa về. Anh Rex vẫn đang chờ bác sĩ thú y kiểm tra sức khỏe cho Tito. Có vẻ khả thi. Nhưng...

"Sao cậu lại muốn đến nhà tôi?"

"Cậu sẽ chăm sóc tôi" cậu ta đáp

Tôi lừ lừ nhìn cậu ấy, nhưng Eliot chẳng nói gì thêm. Lầm bầm chửi thề, tôi mở cửa xe cậu ấy và thả cậu nằm phịch vào ghế sau. Rồi tôi leo lên ghế lái, đặt đôi nạng lên đùi. Tôi có giấy phép lái xe, nhưng từ khi mẹ mất tôi vẫn chưa đi lấy. Cái chân bị thương của tôi không phải là chân tôi dùng để lái xe, song vụ tai nạn đã làm xáo trộn khả năng lái của tôi theo hướng khác

Chỉ có hình ảnh Eliot nằm ở ghế sau mới đủ sức giúp tôi vặn chìa khóa nổ máy.

NỖI ĐAU RỒI SẼ QUA ĐI

Laura Tims

dtv-ebook.com

Seven

Về đến nhà, đường lái xe vào nhà trống trơn. Mất một giây tôi không hề hay biết mình đã dừng xe với với sinh chàng nằm ở ghế sau như thế nào, giống như tôi đã trao đổi cuộc đời với ai đó mà không nhận ra

"Eliot, chúng ta đến nơi rồi"

Có vệt máu dính trên ghế. Cậu ta ra khỏi xe, loạng choạng nhưng vẫn đứng được. Tôi dẫn cậu ấy vào nhà. Nhớ lại thời tôi còn có bạn bè và mỗi khi họ đến thăm, tôi lại phải nghĩ cách giải thích về đồ nội thất lộn xộn trong nhà, nhưng đây không phải lúc cho câu chuyện về những cuộc chiến trên trang Craigslist.

Đây là lần đầu tiên 1 thằng con trai vào phòng tôi, nhưng Eliot có lẽ không đủ tiêu chuẩn là con trai đúng nghĩa. Tôi gạt đồng quần áo bẩn trên giường xuống để lấy chỗ. Tôi đã có đủ kinh nghiệm chăm sóc những đồng đội bị thương để biết phải làm gì

"Đầu cậu thế nào?"

"Đầy đủ chức năng hơn bao giờ hết"

"Cậu có chóng mặt không?"

"Thế còn cậu? Cậu ổn chứ?"

"Trả lời đi, không được hỏi"

"Đúng kiểu ISFJ điển hình, thích chơi trò bác sĩ"

"Ôi Chúa ơi. Cho tôi biết chuyện gì xảy ra vậy. Cậu có nhớ không?"

"Cậu cũng ở đó mà"

"Eliot"

"Có lẽ tôi đã không lường trước được hậu quả. Nhưng chuyện đó vô cùng hiểm họa, tôi thề đấy"

"Thật quá rõ ràng rằng cậu vừa nói 1 điều đúng đắn" tôi rọi đèn pin điện thoại vào mặt Eliot. Cậu ấy nhắm mắt. Đồng tử giãn nở bình thường. "Tôi nghĩ cậu không bị chấn động. Có cảm thấy chỗ nào bị gãy không?"

"Chỉ có nhân phẩm của tôi thôi"

"Nó sẽ phục hồi thôi" tôi nhúng 1 chiếc tất sạch vào li nước trên chiếc bàn cạnh giường và lau máu ở quai hàm cậu ấy.

"Cảm ơn" cậu lặng lẽ nói

"Tôi nghĩ tốt hơn cậu nên đi tắm. Phòng tắm phía bên trái. Khăn sạch trên giá cạnh bồn rửa"

"Bố cậu có biết cậu đang mời trai lạ qua nhà đi tắm không?"

Chỉ có 1 người xa lạ nhất "tôi thích nghĩ cậu trở thành người quen sau khi đã cứu ai đó 2 lần hơn"

Cậu ấy đứng lên. Tôi hy vọng cậu cuối cùng cũng nao núng - nhưng không - cậu thậm chí còn không thềm kêu 1 tiếng nào. Cậu ta đang cố giấu nỗi đau vì tôi à?

"Tôi cảm thấy cần phải nhắc lại rằng mình đã đúng. Về việc đưa cậu đi cùng" cậu ta nói với bức tường "cậu là 1 vệ sĩ tốt bụng"

"Có lẽ cậu nên trả nợ tôi bằng cách tránh những tình huống ngu ngốc ra"

"Còn việc gì để làm ở đây nữa cơ chứ" cậu ta nói, nét cười tự mãn trở lại trên môi và rời đi. 1 phút sau, tiếng nước chảy vang lên. Tôi nằm vắt qua giường và lắng nghe nhịp đập trái tim chậm lại.

Anthony đã nói dối. Eliot không dùng thuốc. Ngoại trừ việc cậu ấy không nói cho tôi biết chúng tôi sẽ đến. Lẽ ra tôi nên tìm 1 người bạn mới để bảo vệ tôi - để có bạn có bè dù thế nào đi nữa. Ai đó chỉ thích ngồi tại bàn trong một quán ăn tự phục vụ và không lạm dụng lời 'xin lỗi'. Eliot đáp ứng yêu cầu này, nhưng cậu ta cũng là 1 kẻ điên

Cuối cùng, tôi nhận ra đã lâu lắm rồi kể từ khi vòi hoa sen được mở. Nếu cậu ấy ngất xỉu và tôi phải thực hiện CPR (hô hấp nhân tạo) cho cậu ấy khi không một mảnh vải che thân thì... nhưng rồi cậu ta bước vào phòng, ngực để trần

"Cậu bỏ lại vai giúp tôi được không?" Cậu ta ngẫu nhiên hỏi "và cho tôi mượn 1 cái áo sơ mi sạch nữa nhé?"

Tôi không thốt thành lời. Cả người cậu đầy vết sẹo. Những vết sẹo cũ, sẹo mới, sẹo lởm chởm, sẹo trắng mảnh mờ chạm khắc hai bên sườn, trước bụng và khắp mọi nơi trên cơ thể. Vai cậu ấy trông có vẻ không ổn. Nó sưng phồng và nhọn hoắt.

Cậu ấy nên đến bệnh viện. Lẽ ra cậu ấy phải 'cực kì đau đớn'

"Tôi nghĩ chắc cậu biết làm thế nào vì cậu hiểu rõ các chấn thương lúc chơi thể thao mà. Nếu không, tôi có thể chỉ cho cậu"

"Cái gì... cậu..? Rõ ràng cậu cần đến bệnh viện!"

"Dễ thôi mà. Mặc dù với người khác thì dễ dàng hơn nữa, đó là lí do tôi hy vọng..."

"Sao lúc bị đau không thấy cậu kêu la?" Tôi không thể tin được tại sao mình lại không đưa cậu ấy đến bệnh viện

"Tôi không cảm thấy đau"

"Gì cơ?"

"Tôi bẩm sinh đã vô cảm với đau đớn (CIPA)"

"Gì cơ?" Tôi nhắc lại

"Các sợi dây thần kinh của tôi có vấn đề." Cậu ấy sốt ruột "giờ tôi sẽ nằm trên sàn, và tất cả những gì cậu cần làm là..."

"Vô cảm với cái gì? Cậu nói nghiêm túc chứ?"

"Đó là 1 căn bệnh hiếm gặp" trông cậu ấy có vẻ mệt mỏi. Mệt mỏi đến nỗi tôi lập tức ngừng các câu hỏi chuẩn bị bay ra khỏi miệng. Cậu ấy chắc hẳn đang nói dối, phải không?

Vô cảm với nỗi đau không phải là một căn bệnh hiếm gặp... mà là 1 siêu năng lực

Vẫn còn choáng váng, tôi nói "vậy cậu nằm xuống và...?"

Rốt cuộc tôi ngồi xuống và đặt bên chân lạnh lặn của mình vào dưới nách cậu. Nếu coi đây là 1 tư thế làm tình thì chắc chắn nó là tư thế khó tin nhất trên đời, nhưng nếu anh Rex về nhà, anh ấy sẽ tìm cách biến nó thành 1 điều gì đó không phù hợp

"Giờ kéo tay tôi đi" Eliot hướng dẫn

"Nhưng sẽ đau lắm đấy"

"Không đau"

Da cậu ấy vẫn mềm mại và ấm áp sau khi tắm. Tôi âm thầm đếm các vết sẹo nhỏ trên những ngón tay và lòng bàn tay cậu ấy. Chúng làm sao mà có nhỉ? Hầu hết đều lờ mờ không giống như cậu tự làm mình bị thương, nghĩa là hoặc cậu ấy từng đánh nhau với sư tử trong lồng hoặc vô cùng bất cẩn

Sau 1 phút kéo căng liên tục trong khi Eliot nhìn chăm chăm lên trần nhà như thể ở phòng khám nha khoa, thì 1 tiếng khục vang lên. Cậu ấy ngồi thẳng lên

Tôi véo mắt cá chân Eliot "không đau chút nào à?"

Cậu ấy nhú mày "Ừ"

Thật sự có thứ siêu năng lực mà tôi mong muốn nhất. Tôi cười ngất. Không thể kiềm chế được

"Thật kinh ngạc. Cậu may mắn thật đấy"

"Ừ, rất may mắn. Cảm ơn vì cái vai. Tôi nên đi thôi"

"Chờ đã, tôi muốn nói chuyện với cậu" tôi cảm thấy có 1 nỗi ám ảnh đang ngấm ngấm hình thành, giống như lần anh Rex đưa tôi tới xem trận bóng vợt thời trung học cơ sở của Anthony và tôi đã dõi theo quả bóng từ đầu tới cuối. Nhưng rồi cái nhú mày của Eliot hằn sâu hơn, vậy nên tôi lảng sang chuyện khác "Về ước muốn chết người của cậu. Bọn chúng có thể giết chết cậu đấy. Bọn chúng chẳng làm trệt vai cậu còn gì"

Cậu ấy thử xoay vai. "Bọn chúng chỉ đang giữ chặt tôi như những kẻ ngốc mà thôi, tất cả chỉ có vậy. Chúng sẽ chẳng gây ra bất cứ tổn hại vĩnh

viễn nào"

"Cậu không thể biết được"

"Tôi biết mà. Tôi đã mang cậu theo đây thôi"

Nỗi buồn bực của tôi đang dần bốc hơi bất chấp sự thật rằng cậu ta không hề có khả năng tự chăm sóc bản thân mình "cậu đang nói là dù bọn chúng có đập cậu te tua thì vẫn ổn, miễn là chúng không giết cậu..."

"Tôi không cảm thấy đau. Nên chẳng quan trọng. Và thật vui khi thấy chúng điên tiết đến thế nào nếu chúng nhận ra rằng mình chẳng thể làm bất cứ điều gì với tôi"

Cậu ấy nói cũng có lí. Bạn làm sao có thể làm tổn thương 1 người vốn không thèm bận tâm bạn nghĩ gì về anh ta, cũng chẳng để ý bạn nói gì và thờ ơ nếu bạn tấn công anh ta chứ?

Cậu ấy thở dài khi nhìn thấy nét mặt tôi "mọi người đánh đập thứ gì đó rồi cảm thấy dễ chịu hơn. Thật tiện khi trở thành thứ gì đó không phiền bị đau đớn. Tôi đã muốn Anthony vượt qua được rắc rối của cậu ta"

"Tôi nghĩ cậu có động cơ nào đó không thể nói ra để đến đó, nhưng xét thấy cậu thông minh nên tôi cho rằng đó là động cơ tốt"

"Thật à?"

"Cậu ta nghĩ cậu là 1 kẻ chỉ điểm, khiến cậu ta bị bắt, không phải Trez. Năm ngoái có 1 học sinh năm nhất... tất cả những gì cậu ấy làm là trộm 1 vài viên thuốc. Và cuối cùng cậu ấy phải nằm viện" thường thì khó mà nhận được cười lúc Anthony chơi trò mafia, nhưng giờ tôi nhận ra cậu ta thực sự có thể nguy hiểm đến thế nào

Cậu ấy nhặt 1 món đồ chơi bằng nhựa từ trong tủ quần áo của tôi "Chú ngựa Pony nhỏ bé. Thật thú vị"

"Nó có từ hồi tôi... thôi quên đi. Cậu không thể mặc một người coi cậu là một cái bao cát chỉ vì không thấy đau được. Tránh làm họ bức mình chẳng dễ dàng hơn sao"

"Dễ dàng hơn với 1 số người thôi"

"Chỉ cần tỏ ra tử tế hơn"

"Con người ta thường lãng phí cuộc đời cố tìm kiếm điều đúng đắn để nói"

"Tại sao cậu không báo cậu ta Trez mới là người chỉ điểm?" Tôi rên rỉ

"Tôi hình dung mình có thể chịu đựng sự trừng phạt tốt hơn" cậu ấy đưa con ngựa đồ chơi lên sát mặt và bắt chước cái chớp mắt đờ đẫn của nó. Tôi không thể chịu đựng việc phải nhìn các vết sẹo của cậu thêm nữa, nên tôi đi xuống hành lang, xông vào phòng anh Rex lấy 1 trong những cái áo sơ mi anh ấy không ưa nhất. Lúc quay lại, tôi ném cái áo cho Eliot, cùng với 1 câu nói: "Những vấn đề về sức khỏe. Cậu sẽ phải chịu đựng chúng lúc về già nếu cậu còn tiếp tục để mọi người đánh te tua như thế"

Đây là quân bài chấm-dứt-tranh-cãi của mẹ: ăn rau bina hoặc con sẽ gặp vấn đề về sức khỏe lúc về già. Giãn gân giãn cốt trước khi tập thể dục hoặc con sẽ gặp vấn đề về sức khỏe lúc về già. Uống dầu cá hoặc CSGVĐVSKLVG (con sẽ gặp vấn đề sức khỏe lúc về già). Trừ phi gặp vấn đề về sức khỏe lúc về già chẳng quan trọng nếu bạn bị một chiếc xe hơi đè bẹp lúc 45 tuổi

Chiếc sơ mi quá rộng với Eliot. Cậu ấy không phải kiểu người mỏng cơ bắp, mà là mảnh góc cạnh, dễ vỡ như 1 món đồ xinh đẹp nào đó làm bằng thủy tinh

"Cuộc đời tôi đã là 1 vấn đề về sức khoẻ rồi"

"Thôi nào" tôi bật cười "không cảm thấy đau đớn, đó không phải là vấn đề về sức khoẻ... mà là 1 phép màu"

Cậu ấy cứng người "Tôi không muốn sống lâu tới mức không thể suy nghĩ được điều gì. Mục tiêu của tôi là sống thật hiệu quả. Và điều đó có nghĩa là cắt bớt những việc làm ngu ngốc như nói những điều tôi không tin với người tôi không tôn trọng, và... cả cuộc nói chuyện này"

Tôi khoanh tay "có bao giờ cậu bất chợt nghĩ rằng mọi người sẽ đau buồn nếu cậu ra đi không?"

"Không" cậu ấy nói vẻ ngạc nhiên "chưa bao giờ"

"Tại sao?"

"Bởi vì sẽ chẳng có ai đau buồn cả"

Tôi nói 1 cách vô thức "tôi sẽ buồn"

Cậu ấy nheo mắt "thật sao?"

"Thật" tôi bướng bỉnh đáp

"Cậu sẽ đặt hoa trên quan tài tôi, mặc 1 chiếc váy đen và lắng nghe mục sư gọi tôi là 1 công dân trung thực hả?"

"Tôi sẽ đặt hàng 100 lẵng hoa, khiêng quan tài và xin được phong chức thành 1 mục sư quái dị nếu điều đó có thể thuyết phục cậu không trở nên quá ngu ngốc"

Cậu ấy nhìn tôi chăm chăm, rồi hơi ngả đầu về phía sau và bật cười, mái tóc ướt làm vương hơi ẩm vào trong mắt cậu ấy

Lễ tang này sẽ không còn là giả thiết nếu Anthony tiếp tục chiến dịch trả thù của mình. Nhưng có 1 người có thể thuyết phục được cậu ta không đưa Eliot châu trời sớm, và thật may mắn, người đó là tôi.

NỖI ĐAU RỒI SẼ QUA ĐI

Laura Tims

dtv-ebook.com

Eight

Anh Rex trở về nhà lúc trời đã tối mịt. Người duy nhất đi đứng loạng choạng hơn cả kẻ phải dùng nạng như tôi chính là anh Rex lúc anh phê thuốc. Tôi nghe thấy tiếng anh va phải tủ trưng bày ở phòng khách, nhằm tưởng nó với 1 người tên là Jeremiah rồi đe dọa đá đít nó. Tôi đang chuẩn bị sẵn tinh thần để can thiệp, bởi nếu anh đâm xuyên qua lớp kính, tôi sẽ phải chở anh ấy đến phòng cấp cứu, nhưng rồi cánh cửa phòng ngủ của anh đóng sầm lại.

Bố về còn muộn hơn. Bố thường di chuyển như 1 bóng ma trong chính ngôi nhà của mình: im lìm, nhưng hiện hữu khắp nơi. Bố bước nhẹ lên tầng, tôi phóng lên giường ngay khi bố lén nhìn vào phòng tôi. Tôi giả vờ đang hít thở đều đều trong cơn ngủ. Cái nhìn chăm chăm của bố giống như 1 cái vít chặt cho đến khi tôi sắp sửa hét lên, nhưng rồi bố rời đi, khẽ khàng đóng cửa.

Tôi lướt điện thoại dưới lớp chăn. Eliot là số liên lạc đầu tiên tôi thêm vào sau nhiều tháng trời. Tôi gõ 'chứng rối loạn khiến bạn không thể cảm nhận được đau đớn' vào trình duyệt Safari và sau 10' tìm hiểu, tôi đang liệt kê tất cả những bộ phận còn lành lặn của mình có thể đánh đổi để rút lại câu nói rằng cậu ấy thật may mắn.

Hơn nửa số người mắc bệnh tử vong trước độ tuổi lên 3. Số còn lại thường không sống thọ quá 25...

... không thể cảm nhận được nóng, lạnh, do đó thường xuyên bị sốc nhiệt và co giật do sốt...

Hầu hết người mắc chứng CIPA có vấn đề nhẹ nào đó về tâm thần, nhưng không phải tất cả...

... theo thống kê là loại bệnh gây tử vong cao nhất trong 7 loại rối loạn hệ thần kinh tự chủ và cảm giác di truyền...

Chẳng có gì ngạc nhiên khi cậu ấy tuyên bố không muốn trở nên già đi. Có lẽ như thế dễ dàng hơn so với việc phải đối mặt với thực tế rằng mình không có lựa chọn nào

Tôi dành 1' tự căm ghét bản thân một cách mãnh liệt. Và rồi tôi gõ tên đầy đủ của cậu ấy trên Google. Tôi bị sốc bởi một bài viết đính kèm hình ảnh của 1 cậu bé tóc đen với 1 bên mắt sưng vù và cánh tay đeo băng. Thằng bé cười toe toét như thể vừa mới chiến thắng trận đánh

Cậu bé 6 tuổi Eliot Rowe là một trong khoảng 100 người trên thế giới bị mắc căn bệnh rối loạn di truyền hiếm gặp khiến cậu bé không cảm thấy đau...

"Nhiễm trùng, bị thương... chúng tôi không bao giờ biết có chuyện gì không ổn với thằng bé trừ khi nó thể hiện rõ ràng ra bên ngoài" Mẹ cậu nói "thằng bé từng bị gãy khuỷu tay và chúng tôi đã không phát hiện ra trong suốt 2 ngày trời. Có 1 lần thằng bé gần như cắn đứt lưỡi mình. Chưa kể đến tất cả các loại kiểm tra... nó quá mức mệt mỏi"

Khi còn nhỏ, cậu bé rất hiếm khi khóc. Các nhà nghiên cứu đã tìm hiểu và đang cố gắng phát triển những loại thuốc giảm đau hiệu quả hơn thông qua cấu trúc gen.

"Thật thú vị khi chúng tôi được quan sát mối quan hệ giữa đau đớn về thể xác và đau đớn cảm xúc" Một nhà tâm lý học làm việc với gia đình lưu ý "liệu sự phát triển về mặt cảm xúc của cậu bé có bị kìm hãm không?"

Anh trai của Eliot, 16 tuổi, đã trả lời "khi con chó của chúng tôi bị xe cán qua, em tôi đã khóc suốt 1 tuần"

"1 đứa trẻ bình thường nếu chạm vào bếp lò nóng 1 lần sẽ không bao giờ làm vậy lần 2" mẹ cậu bé tiếp tục "Eliot không hiểu được vấn đề là gì. Thằng bé nhìn chúng tôi như thể chúng tôi bị điên khi bảo nó không được làm thế nữa"

Trẻ em mắc bệnh này thường bị thương liên tục. Đau đớn nhằm phục vụ 1 mục đích tiến hoá quan trọng: nó dạy chúng ta phải tránh những việc làm có hại.

"Cháu nghĩ gì khi nhìn thấy ai đó bị đau đớn?" Chúng tôi hỏi Eliot. Cậu bé nhún vai và nói "Ồi"

"Tại sao 'ôi'?"

Sau khi có vẻ suy nghĩ kĩ càng, cậu bé vẫn không thể cho chúng tôi câu trả lời.

Ôi, Eliot.

Tôi nhắn tin cho cậu ấy ngay: tôi xin lỗi

Sau vài giây, cậu nhắn trả lời: không sao

Mẹ và anh trai cậu ấy trông thế nào? Hiện giờ anh trai cậu đã 27 tuổi. Rõ ràng họ chưa bao giờ tìm ra cách giữ Eliot an toàn. Có lẽ là không thể

Tôi tìm kiếm cụm từ 'Myers-Briggs' trên Google. Tôi được yêu cầu đoán tính cách của Eliot, nhưng tôi thậm chí còn không nhớ nổi những chữ cái đó viết tắt cho từ nào. Tôi tìm thấy 1 infographic (đồ hoạ). E là viết tắt của Extraversion (hướng ngoại), I là Introversion (hướng nội). S là Sensing (giác quan), hình như nó mang nghĩa là bạn thích những thứ cụ thể, đối lập

so với N là Intuition (trực giác), nếu bạn thích hình tượng hơn... tôi dụi mắt. Dù thế nào đi nữa, Eliot chắc chắn là hướng nội. Rồi T là Thinking (lý trí) và F là Feeling (cảm xúc)...

Cậu ấy nói tôi thuộc kiểu nào nhỉ... ISFJ? Tôi đọc mô tả: Trung thành, có trách nhiệm, khoan dung, thích xen vào chuyện người khác. Người chăm sóc tận tụy thích giúp đỡ.

Nghe có vẻ giống chị gái tôi hơn là tôi. Hoặc ít nhất là kiểu người chị ấy muốn trở thành. Tất cả các tóm tắt này nghe như cái cách mà mọi người muốn nhìn nhận chính bản thân vậy. Chẳng có gì ngạc nhiên khi mọi người yêu thích các kiểu tính cả cả. Có lẽ thật dễ chịu khi bắt gặp điều gì đó tốt đẹp và biết được đó là con người bạn.

Eliot đã bắt gặp điều gì đó tốt đẹp trong tôi, hình như thế. Nhưng cậu ấy không hiểu tôi. Tôi đọc lướt qua những mô tả xem có cái nào chính xác hơn không, nhưng không có. Có loại tính cách nào cho người phải kiểm tra thần kinh và luôn trong tâm trạng xấu không?

Tôi không thể kết luận nhóm tính cách nào là của Eliot. Có lẽ vì tôi cũng không hiểu cậu ấy.

Nhưng tôi biết 1 điều, đó là sự trống trải mà tôi thường cảm thấy đã biến mất từ giây phút tôi ngồi vào xe cậu và nó sẽ không bao giờ quay trở lại.

NỖI ĐAU RỒI SẼ QUA ĐI

Laura Tims

dtv-ebook.com

Nine

Sáng hôm sau tôi dùng nạng đập rầm rầm vào cửa phòng anh Rex
"Dậy mau, trời sáng rồi"

"Ôi Chúa ơi" Tôi nghe thấy anh ấy rên rỉ âm ỉ "Hôm nay là thứ 7 mà"

"Em cần số điện thoại của Anthony"

Có tiếng chửi thề, tiếng đổ vỡ loảng xoảng và anh ấy xuất hiện. Tôi hét toáng lên

"Cái gì?" Anh cất tiếng, như thể anh không phải người đang dấn đầy bùn đất, đôi mắt đỏ quạch như kẻ phản diện trong tay siêu năng lực cùng với cái mũi gãy vậy.

"Em nghĩ mũi anh gãy rồi"

"Anh bị ngã" Rex chửi thề và mò mẫm cái thứ sưng phồng ngay giữa mặt

"Anh nên đi khám đi. Nghiêm túc đấy"

Anh phớt lờ lời cầu xin của tôi và chộp lấy một lọ thuốc giảm đau Ibuprofen (thuốc giảm đau, sưng hoặc sốt) từ trong tủ.

"Sao em lại cần số điện thoại của Anthony?"

Bác sĩ Brown từng bảo tôi rằng nỗi buồn đau giống như một cái bóng đèn sắp tắt. Đôi khi nó tối sầm trong một tiếng đồng hồ, thỉnh thoảng nổ

lách tách trong 1 ngày, cũng có khi nó dường như rất ổn trước khi vụt tắt hẳn vào lúc bạn ít ngờ tới nhất. Tôi cảm thấy những giọt nước mắt mặn chát nơi cổ họng. Trước khi xảy ra tai nạn, anh Rex từng là người tràn đầy sức sống.

"Ồ, chết tiệt, Sam" Anh nói với vẻ có lỗi

"Em chỉ cần số điện thoại thôi" tôi lau mặt

Anh Rex dao động giữa việc trở thành 1 thám tử và phớt lờ những giọt nước mắt của tôi, hoặc là một kẻ ngu ngốc và để ý đến chúng. Lựa chọn đầu tiên thắng, anh cố bù đắp bằng cách chuyển sang chế độ 'anh trai gương mẫu'. "Nói cho anh biết tại sao hôm qua em lại ở trong căn nhà đó. Có phải Anthony đang lôi kéo em hay không? Nó biết em bị cấm qua lại với nó mà"

"Trước tiên, anh không có quyền quyết định cấm em qua lại với ai. Thứ hai, kinh tởm đến phát ốm. Và thứ tư, em sẽ không nói cho anh lý do tại sao em cần số điện thoại cậu ta, nhưng anh phải đưa nó cho em vì anh nợ em"

"Nợ cái gì?"

"Vì đã không làm thế này" Tôi ngả người ra phía sau cầu thang "Bố ời!"

Toàn thân anh Rex căng ra trông giống 1 con mèo, đồng thời rít lên y hệt chúng "Im miệng, im miệng..."

"Cho em số" Tôi cũng rít lại theo phong cách loài mèo

"Còn lâu...."

"Bố!" tôi gào lên "Bố nên lên đây đi"

"Có chuyện gì thế Sam?" tiếng bố yếu ớt vọng lại từ phòng bếp

"Không, im miệng... Anh chỉ phải lau rửa sạch..." Anh Rex chụp lấy tay tôi

"Bố ơi..."

"Được rồi, khốn kiếp, được rồi" Anh ấn điện thoại vào mặt tôi một cách thô bạo.

Đầu bố lộ ra ở dưới chân cầu thang, anh Rex vội vã lao trở vào phòng. Bọt mì dính trên áo sơ mi của bố. Tim tôi chùng xuống. Bố đang nấu ăn, điều đó có nghĩa bố đang cố thay đổi, nghĩa là bố sẽ bắt tôi quay lại với vật lí trị liệu.

"Con xin lỗi. Con nghĩ mình vừa thấy 1 con nhện" tôi dùng giọng điệu làm nũng

"À" bố trở nên nhẹ nhõm, quên bém tôi là sát thủ tiêu diệt nhện trong nhà từ khi lên 7. Bố nở nụ cười TKMM với tôi. Nó chẳng hợp chút nào với gương mặt bố ngay bây giờ "Bố đang làm bánh kếp. Bảo anh Rex xuống nhà khi nào sẵn sàng nhé"

Anh Rex không bao giờ ăn sáng, nhưng nỗi buồn đau khiến bố quên mất điều đó. Bố quên rằng tôi không thích đồ ăn Trung Quốc, rằng tôi bị dị ứng dâu tây. Nhưng tôi không ngại làm con rối. Đó là cơ hội để biến bản thân thành ai đó phù hợp với bố hơn.

Tôi đuổi theo anh Rex vào phòng của anh, nó cũng bừa bộn như phòng tôi, ngoại trừ thùng rác của tôi không đầy ắp khăn giấy và tôi không có tấm poster của 1 cô người mẫu đang cười ô tô. Anh ấy trừng mắt nhìn tôi từ trên giường như 1 con quái thú Gremlin bị choáng váng.

"Em không được phép vào đây"

Tôi tìm thấy số Anthony trong điện thoại anh và lưu vào máy mình trong khi Rex lục lọi khắp phòng tìm quần áo và vô tình mò được gói thuốc. Anh vẫn giấu thói quen này với bố, dù chẳng cần thiết. 20' nữa, anh sẽ xuống dưới với khuôn mặt được cạo râu sạch sẽ và 1 câu chuyện vui về việc vấp chân phải Tito để giải thích cho cái mũi của mình.

Anh xuất hiện với những chiếc quần lót in hình quả ớt nằm chặt trong tay "Anh tưởng mình đã nói với em là phải tránh xa Anthony rồi chứ"

Tôi trừng trừng nhìn anh bằng ánh mắt kiêu căng nhất có thể giống như chị Lena trước khi tôi bỏ đi.

Căn bếp tràn ngập một mùi thơm không làm tôi phát ốm. Bố đang khuấy bột làm bánh. 3 ly nước cam đặt trên bàn, xung quanh là 4 cái ghế. Tôi nuốt nước bọt. Phải mất 5 giây để điều chỉnh gương mặt với nụ cười TKMM của riêng mình, đây là công cụ hữu hiệu số 1 để đối phó với bố, cũng là thứ tôi đã hoàn thiện thông qua vô số thử nghiệm và lỗi lầm.

"Sam" bố nói. Từng có nhiều cách để bố gọi tên tôi: một 'Sam' vui vẻ hoặc 'Sam-antha Herring' nếu tôi ra ngoài quá khuya. Lúc này nó chỉ đơn giản là quan tâm...

"Sam, con thích ăn loại bánh kẹp nào?"

"Dạ, bánh chocolate chip!" tôi cười toe toét. Mỗi lời tôi nói với bố đều du dương giống như nốt nhạc

Ông đổ một túi chip Nestle vào bát. Hẳn mẹ sẽ nói, "Mọi người chờ đã. Mẹ đang nhìn thấy 1 viễn cảnh tương lai.. Nó liên quan đến việc phải đi gặp nha sĩ..." và bóng đèn nhấp nháy, nhưng như thế là đi ngược với quy tắc khóc lóc trước mặt bố. Bố sẽ nghĩ rằng tôi lại đang cảm thấy đau buồn, và tôi sẽ phát điên thực sự nếu cứ phải cố gắng tỏ ra mình không điên.

"Bố nghĩ chúng ta có thể ăn sáng cùng nhau" Bố đổ bột vào chảo. Có 1 cốc cafe bên cạnh chiếc máy xay sinh tố không còn dùng nữa... Mẹ là tín đồ của sinh tố... Tuy nhiên caffein không thể giúp che đậy những quầng thâm quanh mắt bố "Bố đã hy vọng Lena sẽ về sớm, nhưng chị con bị tắc đường. Tuy nhiên, con bé nên có mặt đúng giờ cho cuộc hẹn của chúng ta. Con đã liệt kê danh sách các mục tiêu của mình chưa?"

Tôi gật đầu và kéo ra 1 cái ghế lúc Tito dựa vào chân mình. Những buổi sáng thứ 7 thường không có nhiều xe cộ lưu thông - chị Lena chuyên căn giờ đến để không dành thời gian với chúng tôi lâu hơn dành cho buổi trị liệu.

"Bác sĩ Brown rất giỏi?" Bố vốn là người hay e ngại và thường dùng những câu hỏi trần thuật, nhưng từ khi mẹ mất tình hình ngày càng trở nên tồi tệ hơn

"Vâng, thực sự rất giỏi ạ"

Những chiếc bánh kẹp trông thật mệt mỏi, giống như những miếng thịt. Tôi gào lên gọi anh Rex, nhưng tiếng nước từ vòi hoa sen vẫn đang chảy. Đồ phản bội

"Trường lớp thế nào con?" bố sợ nó thật khủng khiếp và tôi sẽ trả lời điều này một cách thành thực

"Rất tuyệt ạ. Với lại hôm qua con đã đi chơi với Kendra"

Bố vốn không phải người yếu đuối. Chỉ vì bố quá lo sợ tôi trở nên yếu đuối khiến bố yếu đuối theo. Đó là lỗi của tôi. Tôi đã ở lì trong phòng suốt mùa đông, tắt hết đèn đóm, và bố vẫn ngày đêm ngược lên trời trông ngóng sẽ có 1 quả bom đưa tôi trở lại hầm trú ẩn của mình. Nhưng tôi học được 1 điều rằng thoát ra khỏi căn phòng của riêng bạn không có nghĩa bạn phải thoát ra khỏi suy nghĩ của chính mình

"Bố vui vì con vẫn chơi với những cô bé đó. Bố đã lo lắng về những chuyện này khi con rời khỏi đội..." bố gãi tai Tito "Mọi chuyện tốt cả chứ?"

"Tốt lắm ạ" tôi bắt đầu đếm lũ thiên nga trên giấy dán tường. Tôi đã đếm được 754 con. Một ngày nào đó tôi sẽ biết chính xác có bao nhiêu con trên đó.

Tôi cần 1 miếng bánh, chủ yếu là chocolate. Người ta thường nói nỗi đau buồn khiến bạn cảm thấy nhai cơm như nhai rạ, nhưng chỉ là khi bạn buồn, còn thức ăn lại quá ngon mà thôi. Kiểu như, Cô ấy sẽ không bao giờ biết mùi vị này thế nào, hoặc Cô ấy sẽ không bao giờ thấy bầu trời hôm nay đẹp ra sao, cho đến khi mọi thứ tốt đẹp đều khiến bạn muốn khóc.

Bố mở tủ đựng vitamin. Những món thực phẩm bổ sung đã hết hạn của mẹ nằm sâu phía trong. Mẹ ghét cái cảm giác khi thuốc trôi xuống cổ họng, nhưng lại từng nói rằng mình đã lên kế hoạch để đi bộ đường dài với cháu nội. Chúng ta nên cảnh báo những ai luôn nghĩ rằng dầu hạt lanh sẽ giúp mình được trường sinh bất tử rằng: Nó vô tác dụng. Nên chuyển sang ăn vặt như bố tôi. Uống Omega - 3 cũng vô dụng nếu như 1 chiếc xe tông vào bạn.

Bố im lặng đưa cho tôi 1 lọ thuốc chống trầm cảm. Tôi lấy 1 viên trước khi đưa trả, và bố cất nó đi, 1 cử chỉ quen thuộc mà 2 chúng tôi đều giả vờ như là chuyện riêng của người khác. Bố cũng ném cho Tito những viên thuốc cuộn phô mai của nó. Cả nhà này đều cần được chữa bệnh.

"Bố đang nghĩ rằng có thể sẽ tốt hơn nếu chúng ta thực hiện 1 số thay đổi quanh đây" bố bắt đầu "bố đã gọi cho bác sĩ, ông ấy nói rằng mình có 1 cuộc hẹn trị liệu bắt đầu lúc..."

"Bữa sáng rất ngon, nhưng con có việc gấp" tôi ngắt lời "Con đã hẹn Kendra làm dự án nhóm rồi"

"Môn nào thế?"

Tôi nhớ mình không có chút gì lo lắng về việc trở thành 1 kẻ nói dối thành thần "Sinh học ạ. Giải phẫu ếch. Bố có thể chở con đi được không? Bọn con sẽ gặp nhau ở McDonald's"

Cả hai chúng tôi đều nghe thấy câu nói đùa của mẹ, giống như 1 đoạn băng ghi âm đang được phát, về 1 con ếch chết bị ngâm trong dung dịch formaldehyde có lẽ còn bổ dưỡng hơn chiếc hamburger Big Mac. Từ khi mẹ mất, những cuộc trò chuyện của chúng tôi luôn tràn ngập các khoảnh khắc im lặng khi nhớ tới những lời nhận xét mà mẹ từng đưa ra.

Bố bỏ bát đĩa bẩn vào bồn rửa, có vẻ hơi bồn khoăn: "Lấy áo khoác của con đi"

Chuyến đi có đôi chút lúng túng, 1 vấn đề hóc búa tất cả chúng tôi đều gặp phải trên đường đến phòng trị liệu sau đó. Tôi ậm ừ theo cái cách mình chắc hẳn đã làm trong xe Eliot hôm qua, và bố không nhắc gì đến cuộc trị liệu vật lý nữa.

Cửa hàng McDonald's trong thị trấn của chúng tôi khá tai tiếng. Bọn họ đã định phá bỏ 1 nét đặc trưng của thị trấn - căn nhà cổ theo lối kiến trúc Hy Lạp - La Mã, nhưng mẹ đã tham gia biểu tình phản đối. Cuối cùng họ đành mở nhà hàng ở bên trong tòa nhà ban đầu, và rồi ở đó xuất hiện những mặt sàn màu sập và một máy bán nước ngọt tự động. Trước khi mẹ mất, Rex từng làm việc ở đây, nhưng hiện tiện thậm chí anh còn chẳng thể tìm được công việc tại McDonald's.

Ngay khi nhận túi đồ ăn đầy dầu mỡ, tôi liền gọi cho Anthony.

NỖI ĐAU RỒI SẼ QUA ĐI

Laura Tims

dtv-ebook.com

Ten

"Sao cậu có số của tớ, Samantha Herring?" Cậu ta hỏi luôn, có nghĩa là cậu ta đã có số của tôi.

"Từ anh Rex, và chúng ta phải nói về chuyện ngày hôm qua. Gặp tớ ở quán McDonald's - tớ đã mua cho cậu một chiếc bánh Big Mac. Cậu đã từng xin mẹ tớ mua chúng cho cậu mà, nhớ không?"

"Tớ không đi được, bởi không may là tớ chẳng quan tâm"

Tôi nhai miếng gà rán rôm rốp "Gà rán hôm nay rất tươi. Có vẻ ngon lắm. Tất cả đều giòn..."

"Tớ chưa ăn sáng" Cậu ta ngáp qua điện thoại

Một trong những yếu điểm của Anthony chính là thức ăn nhanh. 15' sau đó, cậu ta bước vào quán, theo sau 1 người phụ nữ và đám con của cô. Cậu ta đang nghe điện thoại. Tôi giơ chiếc Big Mac lên vẫy, cậu ta thông dong đi về phía tôi, vẫn đang nói chuyện.

"Con đã nói chuyện với Hiệu trưởng Chase. Cô ấy quý con... Cô ấy sẽ chỉ đình chỉ con trong 2 tuần, chứ không đuổi học" im lặng "Không, mẹ, con không muốn mẹ bay..." rồi cậu ta ngừng bật và nhìn chăm chăm vào điện thoại. Hẳn là mẹ cậu ta đã cúp máy. Cậu ngược nhìn lên, lấy lại vẻ bình thường "Tớ có thể giúp gì cho cậu, Samantha?"

"Để Eliot Rowe yên" tôi nén giận trong lòng

"Tớ không thể để yên cho người mà tớ không hề đụng chạm từ thứ 2 đến giờ" cậu ta chụp lấy túi bánh, không buồn thừa nhận lời nói dối về chuyện hôm qua.

"Bạn bè cậu đánh cậu ấy bởi vì cậu đã bảo họ làm thế"

"Cậu biết tại sao tớ lại bán thuốc không?" cậu ta hỏi "Tớ không cần tiền. Nhưng mọi người lại cần thuốc, tức là họ cần tớ. Không phải ai cũng đủ may mắn gặp phải 1 vấn đề mà họ có thể tìm được thuốc chữa trị. Vì vậy, nếu Eliot Rowe gây nguy hiểm cho việc kinh doanh của tớ, nó cũng sẽ khiến khách hàng của tớ gặp nguy hiểm. Cậu đã quen biết tớ từ lâu... Tớ không phải thằng khốn. Tớ chỉ muốn đảm bảo chuyện này sẽ không tái diễn. Chăm sóc cho những người tìm đến tớ để được xin giúp đỡ, bởi vì họ tôn trọng những gì mà tớ sẽ trải qua."

Anthony mỉm cười với cô gái đứng quầy hàng đang đánh giá cậu ta. Vẻ ngoài của cậu ta đôi khi khiến người khác mất phương hướng. Bạn sẽ muốn tin tưởng hầu hết những ai trông có vẻ tử tế. Giống như bị tẩy não vậy.

"Eliot không hề báo cảnh sát"

"Tớ biết cậu thông minh, và cậu cũng biết tớ thông minh, vì vậy chúng ta có thể nói với nhau sự thật, được chứ? Và sự thật là thế này: tớ không tàng trữ bất cứ thứ gì trong tủ đựng đồ. Chắc chắn đấy. Nhưng hiệu trưởng Chase lại tìm thấy cần sa trong đó từ 1 kẻ nặc danh. Tớ thậm chí còn không bán thứ cần chết tiệt ấy nữa là"

"Cậu ấy không làm chuyện đó" tôi bật lại

"Cậu có biết lòng trung thành sẽ thành ra cái gì khi trao nó cho những kẻ không xứng đáng không? Chính là ngu ngốc đấy. Khôn ngoan lên nào, Samantha"

Cách hiệu quả để đối phó với giọng nói ngọt xớt của Anthony chính là làm ngơ nó, bởi vì tôi đi guốc trong bụng cậu ta mà

"Không phải cậu ấy"

"Vậy chỉ là sự trùng hợp thú vị khi tớ bị tóm ngay sau hôm nó đe dọa tớ hả"

"Cậu ấy không đe dọa cậu..." tôi sắp sửa lôi chuyện về Trez ra, chợt nhớ rằng Eliot đã nói cô ấy không thể chịu được đòn trả thù. Tôi đành bấm chặt chân dưới gầm bàn

"Nếu hiệu trưởng Chase không sẵn lòng tạo ra ngoại lệ cho nhóm học sinh đứng đầu, thì chuyện này có thể đã ảnh hưởng đến quyết định tuyển sinh của đại học Yale đối với tớ" cậu ta bình tĩnh nhấp 1 ngụm soda, nhưng 1 cơn run rẩy chạy dọc qua người tôi.

"Bỏ qua hoặc tớ sẽ trình báo cảnh sát chuyện bạn cậu đã làm"

"Nếu thế, tớ sẽ nói với họ rằng chính anh Rex đã bán cho tớ đồng càn sa giấu trong tủ đựng đồ của tớ" cậu ta dễ dàng phản đòn "Chúng ta chơi xong trò này chưa vậy?"

Những gì tôi đang hình dung lúc này không phải là phản ứng của bố mà của chị Lena. Anh Rex không còn ở tuổi vị thành niên nữa. Anh ấy có thể bị đi tù. Tôi biết Anthony bây giờ đã khác, nhưng chẳng hiểu sao tôi luôn nghĩ cậu sẽ không gây nguy hiểm cho chúng tôi

"Cậu hẳn tâm làm thế với anh ấy hay sao?"

"Cậu định báo cảnh sát bắt tớ còn gì?" giọng cậu ta nghe có vẻ thực sự bị tổn thương "Chỉ sau 1 tuần mà Eliot đã có được sự trung thành của cậu, trong khi tớ thì không sau nhiều năm trời quen biết sao?"

Cậu ta đang thực sự khiến tôi cảm thấy có lỗi "Có vẻ như chúng ta thậm chí còn không nói chuyện với nhau ở trường nữa"

"Tớ là một kẻ vô danh ở trường" cậu ta không thêm từ 'nhưng', song cũng không cần làm thế. Tôi không còn quen thuộc với con người đó nữa. Tôi yêu quý No-Moore, và thật thất vọng vì Anthony không còn là cậu ta, mà đã trở nên hoàn toàn trái ngược.

"Tớ quan tâm đến cậu, Sam" cậu ta khẽ khàng nói sau 1 phút im lặng.

Tôi đổi hướng tiếp cận "Vậy thì đừng đánh Eliot nữa. Cậu ấy có vấn đề về sức khỏe"

Cậu ta dùng răng xé 1 gói cà chua "Tớ lại thấy nó rất khỏe mạnh"

Tôi sẽ chẳng đi được đến đâu cả. Tôi nên nhận ra điều đó ngay từ đầu mới phải. Vậy là tôi đặt nặng dưới nách rồi đứng lên

"Đừng tự khiến mình mệt mỏi vì Eliot" cậu ta nói "Những kẻ như nó chẳng quan tâm đến bất kì ai đâu. Họ không được lập trình để làm những điều như thế

"Những kẻ như cậu ấy ư?" mẹ đang chăm chăm nhìn tôi qua kệ bày đồ chơi (Mẹ ở đây là trong tưởng tượng của Sam). Tôi đoán mình đã nói quá to.

Cậu ta cắn miếng gà cuối cùng làm đôi "Thiếu năng trí tuệ"

Tôi lấy làm cảm kích vì cậu ta vẫn chưa uống hết cốc nước.

"Khốn kiếp!" cậu ta nhảy dựng lên lúc chiếc nặng của tôi đặt trở lại nền cứng. May mắn cậu ta đang mặc 1 chiếc sơ mi rất đẹp. Các vết coca nâu lan rộng ra nhanh chóng. Ánh mắt Anthony ghim chặt tôi và tôi có cảm

giác vừa bị ăn đạn, như thế tôi là con mồi còn cậu ta là kẻ đi săn vậy. Mỗi quan hệ trong quá khứ của chúng tôi không có nghĩa tôi sẽ được an toàn.

"Cẩn thận đấy, Anthony" Mẹ vẫn đang quan sát chúng tôi, "Đánh 1 đứa con gái dùng nạng trông không hay ho gì đâu"

"Tôi rất tiếc khi cậu làm như thế" điều đáng sợ nhất về Anthony là cậu ta có thể chuyển từ trạng thái nhiệt đới ấm áp sang Nam Cực rét buốt dễ dàng đến thế nào. Tôi không thể biết được.

"Còn tôi thì lấy làm tiếc vì cậu không gọi cà phê nóng"

Tôi hùng hổ ra khỏi McDonald's, cảm giác mình như 1 kẻ bị ối đến nỗi tôi thậm chí không buồn quan tâm mình phải vào cửa hàng J.Crew bên kia đường để có đủ khoảng thời gian cần thiết cho 1 bài tập nhóm sinh học.

NỖI ĐAU RỒI SẼ QUA ĐI

Laura Tims

dtv-ebook.com

Eleven

Lúc cả nhà đến đón tôi, chị Lena là người lái xe. Chị đỗ xe ở khu vực dành cho người khuyết tật, điều đó khiến tôi thấy buồn bực dù chúng tôi có thẻ (thẻ đậu xe cho người khuyết tật). Anh Rex ngồi lệt thềm trên ghế sau nên tất cả những gì tôi có thể nhìn thấy chỉ là một chòm tóc lúc nào cũng dựng đứng bất chấp chị Lena thường xuyên ép nó xuống

"Samantha!"

Năm 12 tuổi, tôi đã không thèm nói chuyện với chị suốt cả 1 tháng chỉ vì chị không chịu gọi tôi là Sam. Rồi tôi đành bỏ cuộc. Mọi người đều bó tay với những chuyện liên quan đến chị Lena. Chị ấy luôn khiến người khác thấy áp lực.

Chị ấy ra khỏi xe và ôm tôi. Trông chị mảnh khảnh như 1 cây bút chì trong chiếc chân váy bút chì, cùng 1 cây bút chì cài sau tai "Em ổn chứ?" Chị nói với vẻ cảm thông kiểu hàng xóm với nhau thay vì đồng cảm mẹ-cũng-là-mẹ-chị

"Ổn ạ" tôi nói lúc úp mặt vào bộ ngực vĩ đại, phần duy nhất không phải bút chì của chị

"Trường lớp thế nào?" Lena đột nhiên hỏi

"Tốt ạ"

"Chị thực sự quan tâm đến cuộc sống của em đó, Samantha"

"Em học các thứ, có giáo viên ở đó" mọi người muốn bạn phải nói gì khi họ hỏi bạn trường lớp thế nào? Trường học là trường học. Họ cũng từng đi học mà

Chị ấy lùi lại. Từ khi mẹ mất, tôi luôn thấy cái kính mỗi khi nhìn chị, có lẽ bởi chị là phiên bản mảnh mai ở tuổi 23 của mẹ. Cùng là cảm giác mềm mại trên đôi má khi áp vào gương mặt tròn vành vạnh của tôi, cùng là tông màu ấm áp nhuộm cho mái tóc đen, cùng đôi mắt xanh lục. Nhưng hôm nay, gương mặt chị Lena đang được bao phủ bởi cả tấn kem che khuyết điểm có tông màu quá sáng khiến chị trở nên trắng bệch. Còn có thứ gì đó nữa...

"Chị đang đeo kính áp tròng à?"

Chị ấy tự làm mắt lác, đây là lần đầu tiên tôi thấy ai đó tự làm lác mắt mình "Đeo kính có vẻ 'thực tập sinh' quá. Chị muốn sắp biết chị đang hướng tới những mục tiêu cao hơn"

Kính áp tròng của chị ấy màu nâu bùn "kính áp tròng màu à?"

"Trông chúng sẽ thực hơn" chị ấy cau mày nhìn lẽ đường về ngạo mạn "em có thể vào trong xe được không? Chị cứ nhắc bố kiểm 1 con xe tải nhỏ có kèm thang máy nâng hoai"

Tôi chắc chắn câu chuyện hoang đường về chiếc xe tải nhỏ có kèm thang nâng là để trừng phạt tôi

"Em không bị liệt"

Giọng nói của tôi khiến chị sững sờ. Tôi cũng chờ người theo. Nếu nói trận chiến Rex-và-Lena là 1 con đường mòn cũ rích thì trước khi mẹ mất, trận chiến Sam-và-Lena chính là vùng đất chưa ai đặt chân tới và chúng tôi vẫn chưa có bản đồ. Tôi thường tránh xa chị ấy và chị ấy cũng thường xuyên tham gia các dự án từ thiện khác

Chị Lena phá vỡ sự im lặng "để chị giúp em" và chị ấy mở cửa xe cho tôi 1 cách hoàn toàn không cần thiết và nửa nhắc bóng tôi vào trong

"Xin chào, 'cô em gái không phải người khuyết tật và không cần được đối xử như người khuyết tật' của tôi" anh Rex trừng trừng nhìn cửa sổ như thể khiến anh ấy tỉnh táo là lỗi của nó

"Reginald..."

"Rex" anh nói, nghiêng răng kèn kẹt. Anh Rex là người duy nhất không bỏ cuộc khi có những chuyện liên quan đến chị Lena

"Vậy thưa 'cậu em trai không phải khủng long ăn thịt' của tôi" chị Lena gắt gỏng "vui lòng dịch vào trong để tôi có đủ chỗ đặt nạng cho cô em gái không phải người khuyết tật của chúng ta nào"

"Bài tập nhóm sinh học thế nào Sam? Giải phẫu ếch phải không nhỉ?"
Bố lên tiếng hỏi với vẻ vô cùng ngao ngán

"Họ vẫn giải phẫu ếch à?" Chị Lena rên rỉ "nhưng con đã viết thư cho ban quản lí năm cuối cấp của con rồi mà"

"Khốn kiếp, một lá thư cho ban quản lí. Có lẽ họ vẫn còn đang bận ôm ấp và cười đến sồn ra quần ấy chứ" anh Rex lún sâu người hơn vào ghế "Chúng là ếch, chị Lena ạ. Ếch đấy"

"Ếch cũng là sinh vật sống"

"Không phải những con này" tôi trấn an chị

Chúng tôi lái xe đi trong cuộc thảo luận sôi nổi về luân thường đạo lí trong việc giải phẫu ếch. Đi được nửa đường, bố can thiệp với chủ đề duy nhất mà gia đình Herring có thể đạt được sự đồng thuận vững chắc.

"Cuộc gặp bác sĩ thú y của Tito hôm qua thế nào, Rex?"

"Ông bác sĩ muốn tăng liều lên. Ông ấy lo lắng 1 cơn co giật khác có thể giết chết nó vì Tito đã quá già. Chi phí sẽ là 80 đô/ tháng thay vì 50 đô"

Bố tôi hít 1 hơi, không biết là do chi phí chữa trị hay do cái chết của Tito. Tôi cũng không rõ nữa. Theo như tôi được biết, Tito là 1 hằng số chung.

"80 đô/tháng?" chị Lena nói

Anh Rex chớp mắt "Có vấn đề gì sao?"

Chị Lena mở miệng, nhưng chị thậm chí không dám nói 1 lời. Chị Lena chính là người đã thuyết phục mẹ nhận nuôi Tito. Khi đó chị là tình nguyện viên tại trung tâm cứu trợ động vật, và chẳng ai muốn nhận nuôi nó cả vì Tito quá xấu xí. Tito phát hiện ra nhờ chị Lena nên nó mới có ngôi nhà mới và lẻo đẻo theo chị ấy khắp nơi. Nhưng từ khi mẹ mất, chẳng hiểu sao chị Lena lại hành động như thể Tito là 1 con chó hơi hám đi lạc vào nhà chúng tôi vậy.

Thời gian còn lại của chuyến đi, chúng tôi hầu như giữ im lặng. Lúc đến nơi, tôi hẳn sẽ cân nhắc nhảy xuống khỏi mái nhà màu xám cao tầng đó nếu điều ấy không khiến bố trầm cảm. 1 lần nữa, chị Lena lại hành động như thể nhắc tôi ra khỏi xe là thủ thuật y khoa cần thiết, tôi đã làm chị ấy bị phân tâm bằng cách bán đứng linh hồn mình và hỏi chị về kỳ thực tập.

"Nó sẽ tốt đẹp thôi!"

1 con chim bồ câu cất cánh đâu đó phát ra tiếng phành phạch chói tai và kết thúc bằng cú đâm sầm vào cửa sổ phía trước tòa nhà.

"Mức độ chuyên nghiệp của họ thật đáng ngạc nhiên. So với môi trường đại học, đó là 1 thay đổi tuyệt vời. Công ty khởi đầu như 1 tạp chí trực tuyến, vậy nên nó không phải đối mặt với những vấn đề mà các tạp chí giấy gặp phải"

"Bố rất mừng vì con thấy hạnh phúc" bố nói chân thành đến nỗi khiến tôi đau lòng. Chị Lena nở nụ cười nhẹ và quay đi.

"Con bồ câu kia chết rồi à?" anh Rex thì thầm với tôi

"Em thấy ghen tị với nó" tôi thì thầm đáp lại.

NỖI ĐAU RỒI SẼ QUA ĐI

Laura Tims

dtv-ebook.com

Twelve

Chúng tôi chờ ở tiền sảnh, hình ảnh anh Rex và chị Lena giống như trong quảng cáo trước-và-sau của chương trình đào tạo cải thiện tư thế vậy. Bố vụng về khoác tay qua vai tôi và lẩm nhẩm theo điệu nhạc của Bach. Sảnh đợi với trần nhà lem luốc và những chiếc ghế nhựa đã mang lại cho tôi sự căm thù vĩnh viễn đối với nhạc cổ điển

"Reginald" chị Lena rất lịch sự nói "Em đã xem xét dự tuyển vào trường nào chưa? Sẽ dễ dàng hơn em nghĩ nếu em hoàn thành kì thi GED (kỳ thi lấy bằng tương đương THPT ở Mỹ) trước đấy"

"Chị Lena" anh Rex đáp lại với vẻ lịch sự không kém "Việc quái gì đến chị?"

"Các con" bố vội can thiệp. Nhân viên tiếp tân đang theo dõi chúng tôi qua chồng bìa cứng đựng hồ sơ của mình

Tôi từng là người đứng ra ngăn cản họ, nhưng từ khi mẹ mất, tôi không đủ vững vàng để đứng giữa họ nữa. Bố làm việc quần quật để nuôi chúng tôi và chưa từng phát triển những kỹ năng làm bố mẹ cần thiết, còn mẹ lại nhiễm quá nhiều tư tưởng hippie nên cũng chưa bao giờ bảo họ ngậm miệng lại. Bây giờ mỗi khi 2 người chiến tranh với nhau và tôi không tự biến mình thành 1 chiếc đệm lót, thì phản ứng của bố là im lặng trong 1 ngày tồi tệ hoặc nạt 1 tiếng 'các con' đầy yếu ớt trong những ngày tốt lành. Hẳn hôm nay là 1 ngày tốt lành. Ít nhất là khi chị Lena chĩa mũi dùi trường đại học về anh Rex, mà không phải là tôi.

"Bố, con nghĩ chúng ta không nên khuyến khích Reginald bằng cách coi nó là 1 đứa trẻ. Nó đã 19 tuổi, và 2 năm lãng phí trên cái ghế đi vắng kinh tởm đó là quá..."

"Chị cũng không lớn hơn tôi bao nhiêu tuổi đâu!" Anh Rex gầm gừ

"Chị tin sự trưởng thành được tính bằng học vấn và kinh nghiệm, không phải bằng năm tháng, Reginald"

"Tên tôi. Là. Rex"

"Chúng ta đừng cãi nhau trước mặt Samantha" chị ấy chuyển sang thì thầm

"Gia đình Herring?"

Tôi và bố lao tới vị cứu tinh đang đứng ở ngưỡng cửa của chúng tôi. Bác sĩ Brown là tổng hợp của những gì mâu thuẫn: đôi mắt chán chường, 1 nếp nhăn đáng mến luôn thường trực giữa 2 đầu lông mày và khuôn miệng mỏng giận dữ luôn ngẫu nhiên 1 miếng kẹo cao su vị lộc đề. Cô ấy là bác sĩ trị liệu gia đình duy nhất trong bán kính 50km sẵn sàng miễn 1 phần bảo hiểm đồng thanh toán. Cô là niềm hi vọng duy nhất của chúng tôi.

Cô lừa chúng tôi ra phía khu sau của tòa nhà. Phòng làm việc của cô được sơn màu vàng chuối kinh khủng, với những chiếc ghế bành trông có vẻ thoải mái nhưng thực tế thì không. Những mảnh nhỏ Lego nằm rải rác trên thảm để cho bệnh nhân nhỏ tuổi chơi và bệnh nhân lớn tuổi hơn giẫm lên.

"Vậy có gì mới và thú vị trong cuộc sống của nhà Herring không?" rõ ràng cô ấy không kì vọng gì mấy. Eliot, tôi thầm nghĩ, đồng thời thề rằng sẽ không bao giờ nhắc đến cậu ấy.

"Sếp cháu đang xem xét đề bạt cháu vào 1 vị trí cố định sau khi kết thúc kì thực tập" Chị Lena nói, gần như xấu hổ. Và rồi, chị sẽ có 1 cái cơ thậm chí hay hơn để không bao giờ về thăm nhà

"Tuyệt vời. Tất cả chúng ta hãy cùng thừa nhận những gì Lena đã làm được nào." Bác sĩ Brown không sở hữu 1 giọng nói trị liệu nhẹ nhàng. Nó khàn khàn và thô, giọng Eliot cũng sẽ thành ra như vậy nếu cậu ấy sống đủ lâu để gánh chịu hậu quả của việc hút thuốc. Đột nhiên tôi nhận ra đó là lí do tại sao cậu ấy hút thuốc... Eliot không tin rằng mình sẽ sống đủ lâu.

"Bố thừa nhận những gì con làm được, Lena"

"Em thừa nhận thành công của chị, chị Lena"

Cả bố và tôi cùng đồng thanh. Sống lưng của anh Rex đông cứng lại.

"Mọi người đã hoàn thành bài tập về nhà chưa?"

Bố, chị Lena và tôi ngoan ngoãn đưa ra danh sách của mình "Học thuộc lòng nó rồi" Anh Rex càu nhàu

"Sao chúng ta không bắt đầu với Sam nhỉ?"

Tôi đọc to danh sách giả tạo của mình. Lúc ngược lên, bác sĩ Brown đang mỉm cười lơ đãng:

"Rất tốt. Còn Lena?"

Chị Lena đọc liến thoắng 1 mạch danh sách bao gồm ổn định công việc, thăng chức sau khi nhận được việc, chuyển đến 1 khu vực đắt đỏ hơn trong thành phố sau khi được thăng chức, và nuôi 1 con mèo "Một con mèo già từ trạm cứu hộ" Chị ấy nhấn mạnh rồi nhìn bác sĩ Brown đầy vẻ hy vọng, song bác sĩ chỉ nói: "Tuyệt vời. Rex thì sao?"

"Một con mèo. Bắt đầu già yếu"

Bố và tôi cau mày khi chị Lena lôi ra tờ giấy thứ 2. "Cháu không nghĩ Reginald đủ tin cậy để lập ra 1 danh sách hiệu quả, vì thế cháu đã viết 1 bản cho nó. Thứ nhất: lấy được bằng GED và nộp đơn vào trường đại học cộng đồng, chí ít là..."

"Lena, trước tiên chúng ta hãy cùng nghe Rex liệt kê những gì đã"

"Phải đó, chị Lena" anh Rex nhại lại

Chị Lena đảo đôi mắt màu nâu của mình - tôi không thể thôi nhìn chăm chăm vào chúng - và nhào về phía bác sĩ Brown như thể họ là đối tác kinh doanh

"Em cháu luôn sợ hãi những phụ nữ có nghề nghiệp" chị ấy thì thầm giải bày

Cuộc hẹn lần trước của chúng tôi kết thúc bằng việc anh Rex dùng dùng lao ra khỏi cửa. Bọn họ thay phiên nhau làm vậy. Bố là người nhất quán, mỗi lần như thế bố đều rứt đầu rứt cổ và thi thoảng lén giơ tay lên vai phân mỗi khi có cơ hội không bị ai chú ý đến. Bố chưa bao giờ tự tin bày tỏ ý kiến của mình, nhưng vì mẹ đã gánh vác trách nhiệm đó thay bố, nên tôi không nhận ra rằng bố không biết cách làm 1 người bố như thế nào.

Thật dễ dàng để ngồi yên và theo dõi khi tôi không hứng thú. Các cuộc gặp mặt đều diễn ra như thế chúng là 1 chương trình truyền hình chứ không phải cuộc sống của tôi. Và bố không mong đợi tôi giúp đỡ hay đóng góp gì cả, y hệt như khi đã hết hạn nộp đơn và tôi đã bỏ lỡ chuyện trường lớp nhiều đến nỗi dù thế nào đi nữa tôi cũng không thể dự tuyển được. Khi có chuyện gì đó khủng khiếp xảy ra với bạn, mọi người sẽ không còn trông mong bạn làm tròn trách nhiệm của mình nữa, đó có thể là lí do tại sao tôi trở nên vô trách nhiệm.

Anh Rex trưng ra vẻ mặt em-có-tin-được-chị-ta-không với tôi "Thay thế từ 'sợ hãi' thành từ 'bị làm phiền' và 'phụ nữ có nghề nghiệp' thành 'bà

chị khốn nạn thần kinh..."

"Anh Rex" tôi cắt ngang. Chị Lena đã bắt tôi thề phải bảo vệ chị ấy nếu anh Rex sử dụng 'những lời lẽ xúc phạm về giới tính', Samantha, bởi vì chúng ta 'giống nhau'

"Cháu sẽ định nghĩa 'khốn nạn' là 1 người phụ nữ mạnh mẽ, nên phải, cháu là 1 con khốn" Chị Lena gay gắt nói, gật đầu với bác sĩ Brown như thể họ đang viết chung 1 luận văn về đề tài này "Mẹ là 1 người phụ nữ có nghề nghiệp. Cháu nghi ngờ thái độ của nó bắt nguồn từ cảm giác oán hận chưa hề được xoa dịu"

Xương sống anh Rex lập tức trở lại trạng thái bình thường "Bảo hiểm của chúng ta không chi trả cho câu truyện nhằm nhí của chị, chị Lena ạ"

Bố xé toạc 1 gói kẹo dẻo khổng lồ và làm rơi nó xuống sàn. Tôi hoảng ra hiệu cho bác sĩ Brown, nhưng vị cứu tinh của chúng tôi đang bận cạy da chết khỏi móng tay, mắt nhìn chăm chăm lên đồng hồ. Mỗi khi tập trung chú ý, cô trông khá ổn, nhưng phần lớn thời gian có vẻ như cô đang bị phân tâm bởi 1 chuyện gì đó. Hoặc có lẽ chỉ là vì chúng tôi không đủ thú vị. Công bằng mà nói, những cuộc chiến của chị Lena và anh Rex cũng làm tôi chán nản.

"Tất cả những gì chị muốn làm đưa ra quan điểm của mình về những chuyện em đang trải qua..." Chị Lena bắt đầu

"Chị đã cúت về Northon ngay sau khi mẹ mất, chị chưa từng gọi điện, cũng chẳng bao giờ về nhà ngoại trừ những cuộc gặp gỡ như thế này, và chị nghĩ là mình có thể bù đắp bằng cách đối xử tốt với Sam hả?" Anh Rex thờ phỉ phò mạnh đến nỗi nước bọt văng tung tóe lên mặt bàn "Quan điểm của chị chỉ là thứ cặn bã"

Tôi cau mày. Anh Rex là kẻ ngốc, nhưng lại có biệt tài tìm ra chính xác điều gì khiến người khác tổn thương nhất để lên tiếng. Chị Lena giận

dữ lau nước mắt và thở hỗn hển, giật một bên kính áp tròng ra khỏi má. 1 bên mắt chị lấp lánh màu xanh lục.

"Chị không hiểu tại sao em cứ khẳng khẳng cư xử như thế này" bờ môi run run đã phá hỏng chất giọng cứng rắn của chị "Cháu muốn sử dụng nhà vệ sinh"

Rồi chị hầm hầm đi ra.

Ít nhất bác sĩ Brown đủ hiểu được điều hay lẽ phải để tỏ ra hơi xấu hổ về sự xao nhãng tinh thần của mình.

"Tôi e rằng chúng tôi đã hết thời gian. Tôi sẽ sắp xếp lại lịch hẹn của gia đình anh"

Bố vội chạy ra tiễn sảnh thanh toán cho nhân viên lễ tân số tiền chúng tôi phải trả cho khoảng thời gian lãng phí của mình. Anh Rex ủ rũ theo sau bố. Chỉ còn tôi ở lại. Tôi được yêu cầu có 1 buổi tư vấn riêng với bác sĩ Brown, và tôi là người duy nhất nhận ra rằng điều đó thật bất công

"Em cũng là người duy nhất phải đến phòng khám của cô ấy nhiều tháng trời" anh Rex nói khi tôi phàn nàn, trông có vẻ hối lỗi. Anh ấy luôn luôn nghe theo sự chỉ dẫn của bố trong việc không được tiết lộ chuyện bác sĩ Brown bảo tôi đang trong 'giai đoạn trầm cảm'

"Chắc hẳn thật khó khăn cho cháu khi chứng kiến từ đầu đến cuối" bác sĩ Brown nở nụ cười ta-là-bạn-cháu với tôi "Mọi thứ vẫn còn khá căng thẳng giữa anh chị cháu. Họ thường xuyên tranh cãi thế này à?"

"2 người họ cãi nhau, nhưng có vẻ chuyện đó ngày càng tệ từ khi... từ khi mẹ mất" chân tôi đau nhói

"Và bố cháu vẫn luôn im lặng như thế sao?" bác sĩ nhấn mạnh

So sánh bố trước và sau khi mẹ mất khiến tôi nhận ra mình hầu như chẳng hiểu gì về ông. Nhưng tôi cũng thực sự không hiểu mẹ. Có lẽ thời gian sẽ giúp chúng ta hiểu được bố mình khi chúng ta trưởng thành hơn

"Cháu không biết"

"Chúng ta chuyển chủ đề nhé? Cháu nghĩ sao nếu chúng ta thảo luận về nỗi đau mà cháu thường nhắc đến? Cháu nói đau đớn luôn làm phiền cháu, nhưng lại không đúng với tất cả mọi người?"

Vì tôi là 'người bị chấn thương' nặng nhất, nên bác sĩ Brown thể hiện sự quan tâm chưa từng có trong suốt buổi trị liệu riêng đầu tiên của chúng tôi, nhưng cô ấy lập tức quay trở lại trạng thái xem đồng hồ ngay khi nhận ra điều mà Eliot đã phát hiện trong lần thứ 2 của chúng tôi: Tôi rất nhàm chán. Nỗi tuyệt vọng muốn biết được nhiều vấn đề căn nguyên hơn của cô dành cho tôi thành ra khá chán nản. Tôi hình dung cô ở 1 buổi tiệc trà trị liệu hoặc bất cứ hoạt động nào mà các nhà trị liệu tham gia trong thời gian rảnh rỗi của họ: 1 bệnh nhân của tôi cho biết con bé không thích đau đớn. Quá nhiều cho cái tâm lí thú vị của con người mà thầy cô từng hứa hẹn với chúng ta hồi đại học, tôi nói có phải không?

"À, vâng" mặt tôi đỏ bừng "Chỉ là những cơn đau đó luôn khiến cháu có cảm giác, kiểu như, phiền muộn ạ"

"Phiền muộn à?" cô ấy rướn về trước

"Và lo lắng. Giống như ngực cháu bị nghiền nát. Và rồi cháu trở nên dễ cáu kỉnh do bị phiền muộn và lo lắng làm phiền"

"Liệu nỗi lo lắng này có đi kèm những suy nghĩ về mẹ cháu không?"

"Thì thoảng cháu nhìn thấy những mảnh kí vỡ" tôi mân mê cái nạng

"Cháu còn nhớ chút xíu về vụ tai nạn, đúng không?"

"Vâng" tôi nhớ mình đã chụp lấy chiếc túi đựng dụng cụ chơi bóng vợt ngày hôm đó, ném nó vào thùng xe mà không mở nó ra vì tôi đã muộn trận đấu. Tôi nhớ mình đã nói chuyện với mẹ về sinh nhật sắp tới của anh Rex khi mẹ đang lái xe. Tôi nhớ anh Rex đã nức nở trong bệnh viện và hầu như không thấy chị Lena ngoại trừ ở đám tang, nơi bố đọc bài thơ về những con thiên nga. Nhưng chẳng nhớ chút gì về vụ tai nạn cả, cứ như 1 lỗ đen đã nuốt chửng mẹ vậy, mặc dù bác sĩ nói rằng tôi không gặp chấn thương ở đầu. Ít nhất không phải loại chấn thương có thể nhìn thấy được khi chụp MRI. (chụp cộng hưởng từ)

"Khi cháu liên kết nỗi đau với vụ tai nạn 1 cách quá mãnh liệt, có thể nỗi đau đớn sẽ tái hiện lại những khoảnh khắc của ký ức bị chôn vùi đó, cái ký ức vốn làm cháu lo lắng. Cháu không muốn nhớ lại nó. Nhưng ta lo ngại cháu sẽ không thể điều chỉnh những cảm xúc của mình cho đến khi cháu cho phép bản thân nhớ ra"

Vấn đề ở nỗi buồn đau chính là việc người khác cứ cố tình kéo dài nó ra. Mỗi khi có người nói rằng họ lấy làm tiếc vì mất mát của tôi hoặc hỏi 'tôi thế nào', câu nói ấy lại như lời nhắc nhở tôi vẫn chưa được phép cảm thấy ổn. Nhưng tôi vẫn có cảm xúc, tôi vẫn khóc, vẫn đang bị đày đoạ. Tại sao phải gọi lại mọi chuyện trong khi tôi có thể để chúng biến mất chứ?

Sự thật là, tôi rất mừng vì mình không nhớ gì

"...bài tập về nhà" cô ấy chốt lại

"Cháu xin lỗi, nhưng cái gì cơ ạ?"

"Ta muốn cháu viết ra dòng suy nghĩ của mình trong lần tới khi cháu có cảm giác lo lắng liên quan tới nỗi đau. Viết ra bất cứ điều gì xuất hiện trong đầu cháu. Gần đây, cơn đau của cháu tệ thế nào?"

"Tạm ổn ạ" tôi lầm bầm "Cháu dùng Ibuprofen hai lần 1 ngày và uống Vicodin nếu thực sự quá đau. Phần lớn cơn đau xuất hiện khi cháu làm quá

nó lên và Vicodin thì không hiệu nghiệm ngay lập tức"

"Lần tới khi xảy ra chuyện đó, hãy thử làm bài tập viết ra dòng suy nghĩ. Xem liệu nó có giúp ích gì cho cảm giác lo lắng không nhé?"

Không lâu trước đây tôi đã học được rằng chẳng có cách nào phớt lờ những bài tập về nhà

"Cháu từng nói với ta cháu có vấn đề về cảm xúc. Có lẽ để ngăn chặn những cảm xúc về vụ tai nạn, chính cháu đã vô tình tránh né tất cả mọi loại cảm giác khác dù nó có là gì đi chăng nữa. Nhưng bằng cách bảo vệ bản thân khỏi cảm nhận những thứ tiêu cực, cháu cũng ngăn cản mình cảm nhận được những điều tốt đẹp"

Tôi có cảm xúc mỗi khi ở gần Eliot. Đó sẽ là chuyện tâm phào tuyệt vời cho bữa tiệc trà của bác sĩ Brown: 1 cô bé sợ đau đớn đang qua lại với 1 cậu bé không thể cảm nhận được nỗi đau. Lần này tôi sẽ trở thành đề tài được bàn luận của các tạp chí chuyên đề được các chuyên gia đánh giá mất!

Eliot không cảm nhận những điều tồi tệ. Nhưng tôi không phải cậu ấy, và nếu phải đánh đổi những cảm xúc tích cực để không phải trải qua những gì mình đã từng trong mùa đông này thì tôi rất sẵn lòng. Những cảm xúc tích cực chẳng có chút giá trị với tôi.

Khi bác sĩ Brown nhận ra tôi sẽ không nói gì thêm nữa, cô ấy chà ngón cái vào đồng hồ

"Cô sẽ gặp cháu trong cuộc hẹn tiếp theo của chúng ta. Đừng quên bài tập nhé"

Cô ấy đẩy ghế về chiếc bàn làm việc và bắt đầu nguệch ngoạc viết vào sổ ghi chép của mình. Vài giây sau, cô ấy nhìn tôi như thể rất bối rối vì tôi vẫn còn ngồi nguyên đó.

NỖI ĐAU RỒI SẼ QUA ĐI

Laura Tims

dtv-ebook.com

Thirteen

Tình bạn của tôi và Eliot diễn biến như sau:

Tôi tìm thấy cậu ấy đang ngồi đọc sách ở cái bàn quen thuộc trong góc tại quán ăn tự phục vụ hôm thứ 2. Tôi đã quen với việc tự động tìm kiếm cậu ấy ngay khi bước vào, cảm thấy dễ chịu hơn nếu phải ngồi 1 mình trong khi có ai đó cũng đang ngồi 1 mình giống tôi. Tôi hít 1 hơi thật sâu và ngồi phịch xuống đối diện cậu ấy, đôi nạng của tôi đập vào dưới gầm bàn. Eliot giơ 1 tay lên mà không buồn ngược nhìn khỏi cuốn sách, cứ như ngày nào tôi cũng ngồi với cậu ấy ngay từ đầu vậy.

"ISTP" tôi thốt ra "đó là suy đoán của tôi"

Cậu ấy lật cuốn sách sang trang - Hướng dẫn làm bài Trắc nghiệm đánh giá Myers-Briggs "ISTP. Logic, tự phát, độc lập. Thích phiêu lưu. Sai, nhưng không phải suy đoán tệ nhất. Sao cậu nhìn tôi chăm chăm thế?"

Tôi rời mắt khỏi khuôn mặt thâm tím của cậu ấy "Nói cho tôi biết cảm giác thế nào khi nó trông tệ hơn những gì nó khiến cậu cảm thấy"

"Với tôi mọi thứ đều trông tệ hơn những gì tôi cảm thấy"

Tôi tự hỏi vai cậu ấy thế nào dưới lớp áo sơ mi xanh đậm kia "Gia đình cậu có nói gì không?"

"Họ không bận tâm. Tôi có cảm thấy đau đầu mà"

"Họ có nghĩa vụ pháp lí phải quan tâm chứ"

"Tôi sẽ không đánh bạo muốn biết họ có nghĩa vụ pháp lí phải quan tâm đến thứ gì đâu"

Có lẽ gia đình cậu ấy cũng đang rối tung lên. Tôi lúng túng thoái thác "Phải, gia đình tôi..."

"Cậu đang ngồi với tôi" Eliot cắt ngang, đôi mắt màu bạc ngược lên khỏi trang sách. Thức ăn của cậu vẫn còn nguyên trên khay, chưa hề được động tới.

"Ồ, phải. Thật kì lạ"

"Vào bữa trưa"

"Phải, đó chính là cách gọi hành động khi chúng ta tiếp tục nhận thức ăn và các thứ khác" Nếu cậu ấy bảo tôi rời đi, tôi sẽ đâm đầu vào thùng rác ngay

"Nghĩa là cậu đã quyết định trở thành..."

"Bạn cậu" tôi sững sờ "Nếu không vấn đề gì"

Tôi có thể chọn Georgina Wilson vì cô ấy biết đàn len hoặc Zoey - cô ấy có 1 con ngựa. Thay vào đó, tôi lại đang đề nghị làm bạn với người kì lạ nhất tôi từng gặp. Nhưng từ 'bạn bè' dễ nghe hơn cụm từ 'người sẽ đảm bảo rằng Anthony không giết cậu bởi vì cô ấy quyết định đó là trách nhiệm của chính mình vì 1 lí do nào đó'

"Cậu là người kì lạ nhất tôi từng gặp" cậu ấy nói khề đến nỗi tôi không dám chắc liệu có phải mình đang nghe thấy những suy nghĩ của chính mình hay không

"Cái gì?"

"Không có gì" cậu ấy bắt đầu cười tự mãn "Tôi chưa từng có 1 người bạn nào trước đây. Các bước thế nào nhỉ?"

Nếu cậu ấy đang không đùa giỡn thì hẳn không khí sẽ rất gượng gạo, vì tôi cũng không nhớ các bước tiếp theo như thế nào "Đầu tiên người này phải bênh vực người kia khỏi bị bắt nạt, ít nhất 2 lần"

"Khởi đầu 1 cuốn sách giáo khoa"

"Và người này phải bẻ lại vai cho người kia"

"Chúng ta có đủ nguyên liệu rồi đó. Chúng ta sẽ gọi đó là 1 thử nghiệm"

Đùa giỡn là 1 yếu tố cần thiết trong tình bạn, phải không nhỉ? Tôi cũng từng đùa giỡn và có cả những kí ức mơ hồ rằng Kendra và Erin đã bật cười trước những câu chuyện đùa ấy. Đó là lần duy nhất tôi cảm thấy mình thực sự là 1 thành viên trong nhóm "Cậu có thích... thử nghiệm không?"

"Đó là 1 trong vài điều ít ỏi xứng đáng để chúng ta cùng làm" cậu ấy nói bằng 1 giọng của người hoàn toàn không hiểu nổi 1 câu đầu tục tĩu

"Xin lỗi, nó là... Tớ chỉ đang đùa thôi"

"Tất nhiên. Thử nghiệm đang được nói đến ở đây được hiểu là liên quan tới tình dục, chẳng vì lí do nào khác ngoài sự thật mối quan hệ của chúng ta thật ngớ ngẩn. Cậu đang muốn hỏi tôi có thích thử làm tình không hả?"

"Chết tiệt" có phải cậu ấy đang cố tình tra tấn tôi không nhỉ?

"Vì người ta vốn đánh giá cao chuyện thử làm tình và nó chính là trở ngại ngăn chúng ta suy nghĩ rõ ràng"

"Eliot"

"Hả?"

"Ăn bữa trưa của cậu đi"

Cậu ấy cầm lấy đĩa "Từ giờ, ngày nào cậu cũng sẽ đến đây chứ?"

"Tôi không biết, tôi vẫn chưa nghĩ ra các điều khoản chi tiết cho thỏa thuận của chúng ta"

"Chúng ta có cần cắt máu ăn thề không? Bởi vì việc đó đối với tôi hoàn toàn không vấn đề gì cả. Cậu có thể dùng chút máu của tôi nếu không muốn phải tự rạch tay mình"

"Tôi nghĩ làm thế đâu còn ý nghĩa gì"

"Tùy cậu thôi" Cậu ấy nói rồi quay trở lại cuốn sách của mình.

NỖI ĐAU RỒI SẼ QUA ĐI

Laura Tims

dtv-ebook.com

Fourteen

Và cứ thế tôi đã không còn là cô gái có mẹ bị giết nữa, thay vào đó là cô gái ngồi cùng Eliot Rowe. Chuyện đó bắt đầu từ khi nào nhỉ?

Giờ nó đã xảy ra, tôi ngạc nhiên vì nó không xảy ra sớm hơn. Giống như 2 đứa trẻ còn sót lại tự cặp đôi với nhau sau khi mọi người đều đã vào hết các nhóm khác. Tất cả đều nhìn chăm chăm khi tôi tiếp tục ngồi cùng cậu ấy vào thứ 3, và tới cuối ngày, tôi đã trở thành 1 kho bách khoa toàn thư về mọi người ở trường trung học Forest Hills. Những gì Eliot làm thực sự chỉ là phiên bản tri thức hóa của những chuyện tầm phào mà thôi. Cậu ấy chỉ ra các khuôn mẫu ở con người như đang lập biểu đồ chòm sao. Eliot là 1 kẻ ngược đời - cậu ấy hiểu rất rõ mọi người, nhưng vẫn luôn cô đơn. Cậu ấy biết tất cả về mọi người, nhưng không ai biết gì về cậu ấy. Đối với 1 người quá đổi quan tâm đến cuộc sống của những người khác mà nói, cậu ấy chẳng hề có 1 mảy may ước muốn trở thành 1 phần trong đời họ. Ngoại trừ tôi, vì 1 lí do nào đó.

"Cậu đã bao giờ nghĩ đến việc học Tâm lí học chưa?" đã có lần tôi hỏi cậu ấy như vậy sau 1 phân tích sôi nổi về "Lý do tại sao Georgina sẽ chia tay Emory sau đúng 2 tuần nữa"

"Các nhà tâm lí học chính là các nhà khoa học nhằm chán mắt chứng rối loạn nhân cách phi xã hội" cậu ấy nói

Tôi đổi chủ đề: "Sao cậu không nói với bất cứ ai về chứng vô cảm bẩm sinh với đau đớn của mình?" tôi đã tập dượt câu này suốt 1 tiếng đồng hồ đêm hôm qua

"Có 2 phản ứng có khả năng xảy ra: ghen tị hoặc thương hại, hoặc ghen tị rồi thương hại. Dù là thế nào đi chăng nữa, tôi cũng không chịu được"

"Kinh khủng" tôi nhiệt liệt đồng ý "Cực kì quá đáng"

Trong lúc cậu ấy quan sát những người khác, tôi lại quan sát cậu ấy. 1 khi đã quen với những chiếc áo sơ mi lụa và cặp mắt sắc lẹm kia thì trông Eliot cũng chẳng có gì kì lạ cả. Thực chất cậu ấy thuộc kiểu người gây ấn tượng sâu sắc, như kiểu người ngoài hành tinh. Nhưng cần phải có vài điều kì lạ nữa. Da cậu ấy nên được bao bọc trong 1 lớp áo giáp và nên có 1 trường lực tỏa sáng lung linh trong không khí xung quanh cậu ấy. 1 cái gì đó ẩn giấu bên trong để cơ thể cậu có thể trụ vững được. Tôi có cảm giác mình là người duy nhất ở ngôi trường này biết được danh tính thực sự của siêu anh hùng này

Điều giúp tôi trở thành 1 phụ tá

Vào thứ 4, tôi giới thiệu cậu ấy với Tito.

Tôi vốn biết Eliot sẽ khiến bố bối rối, khiến chị Lena lo lắng và anh Rex nổi giận, nhưng tôi tin tưởng vào phán xét của Tito. Nó thường lập tức yêu mến bất kì ai từng gặp, ngoại trừ người thợ sửa ống nước đã tính giá chúng tôi quá đắt và cô gái trên phố đã lấy trộm những chậu hoa ở hiên nhà chúng tôi. Nếu có bất kì ai có thể tuyên bố Eliot an toàn thì đó chính là Tito.

Tôi sửa soạn cho nó thật chỉnh tề, vuốt gọn chòm lông trên đầu nó lúc nó quần quai vì vui sướng tột cùng khi thấy tôi trở về từ những vùng đất bí ẩn. Rồi tôi kẹp nó vào khuỷa tay, vụng về đưa nó ra ngoài. Nó và Eliot nhìn nhau chăm chăm

"Đây là tạo vật xấu xí nhất mà tôi từng nhìn thấy" Eliot nói "Cậu lôi nó ra khỏi máy sấy từ bao giờ thế?"

"Đây là con chó của tôi" tôi căn nhắc

"Nó là chó à?" cậu ấy bật lại

Tito ngửi giày cậu ấy. Tôi nín thở

"Tôi không phải là người yêu động vật. Đặc biệt không phải là người yêu con-vật-này"

"Có lẽ nó cũng không phải con vật yêu quý Eliot" tôi vặn lại, nhưng Tito đã hoàn thành xong cuộc điều tra của nó, xác nhận rằng món hàng xứng đáng và dúi đầu vào chân Eliot, chứng minh rằng thật ra, nó là con vật yêu quý Eliot.

Eliot cố gắng đẩy nó ra nhưng không thành công "Tôi phải làm thế nào để khiến nó dừng lại?"

"Là thế này. Nếu cậu định làm bạn với tôi, cậu không thể đối xử tệ với Tito. Chỉ là cậu không thể làm vậy thôi"

"Tôi không được mắng mỏ con vật này hả?"

"Phải"

"Sam" cậu ấy chỉ vào cái đồng hồ nhui đang thở nặng nề và rút dài là Tito "Tôi không được mắng mỏ con vật này"

"Hãy đối xử tốt với nó" tôi nghiêm khắc nói

Cậu ấy cúi xuống, nói với Tito 1 cách hết sức hoà nghi "Tôi chưa từng tương tác với bất kì con vật nào kể từ khi nào tôi phát triển để lưu giữ những kỉ niệm rõ nét. Tôi chẳng có người bạn nào nuôi thú cưng, cũng chưa từng dừng lại vuốt ve con vật nào trong công viên. Cậu hiểu chứ?"

"Hhh" Tito an ủi

"Vậy chúng ta hãy thống nhất 1 số quy tắc cơ bản nhé. Mày sẽ không được sủa khi có tao ở gần. Không được đi tè gần chỗ tao. Mày sẽ không chạm vào người tao. Mày cũng không..."

Tito liếm mặt cậu ấy

Tôi căng thẳng. Eliot là người thật khó đoán, có khả năng cậu ấy là 1 trong những người dễ thành linh nổi nóng với lũ chó và trở thành kẻ phá vỡ thỏa thuận. Nhưng cậu ấy chỉ thở dài, lau má và gãi tai cho Tito.

Có lẽ chọn Eliot là người bạn mới không phải là ý tưởng tồi.

NỖI ĐAU RỒI SẼ QUA ĐI

Laura Tims

dtv-ebook.com

Fifteen

"Cậu thực sự đang hẹn hò với Eliot Rowe à?"

Đó là câu đầu tiên Kendra nói với tôi trong, ừm, 2 tuần qua, và không may là nó được thốt ra đúng lúc tôi đang uống nước từ trong chai. Cô ấy cau mày khi tôi dùng phần vạt áo khô để lau đi chỗ nước trên phần áo sơ mi bị ướt. Cô Robbins - giáo viên môn giải tích, vờ như không để ý và viết bài tập về nhà cho tuần tới lên tấm bảng trắng

"Tớ không..." tôi thì thầm quả quyết "...hẹn hò với Eliot Rowe"

"Cậu chắc chứ? Này, 5 người đã nói với tớ như thế đấy"

"Ồ, thế thì là lỗi của tớ rồi"

"Tốt. Tớ..."

"Kendra"

Cô ấy nhún vai. "Erin kể với tớ là Anthony đã đâm vào mặt Eliot hôm thứ 2 tuần trước, và cậu đã hét vào mặt cậu ta rằng không được chạm vào bạn trai cậu"

Đáng buồn thay, đây lại là cuộc trò chuyện bình thường nhất của chúng tôi từ khi mẹ mất.

"Erin lúc nào chẳng nói quá lên 200%"

"Nghe này Sam" đôi mắt to xanh dương của cô ấy trở nên xanh và to hơn nữa - 1 dấu hiệu cảnh báo. Cô ấy chạm vào tay tôi "Tớ nghĩ thật tuyệt khi cậu tìm được 1 ai đó, sau..."

"Tớ vẫn độc thân, Kendra. Đ-Ộ-C..."

Cô Robbins quay lại, và mọi người chăm chú nhìn sang cô. Kendra nhanh chóng vùi mặt vào trang 46 trong cuốn sách giáo khoa.

"...T-H-Â-N" tôi nói nốt

Phạt em đến văn phòng cô đi, cô Robbins. Cô đã từng hầm hầm lao ra khỏi cửa lớp vì em hắt hơi trong suốt 1 buổi làm bài kiểm tra mà. Thay vào đó, cô chỉ cắn môi rồi quay mặt về phía bảng nhấn mạnh hạn nộp bài tập về nhà.

"Cô hy vọng tất cả các em đều mang theo bảng tính cô đã phát trong buổi học trước..."

Tôi sụp xuống ghế

Được nửa tiết học, chuông báo có tin nhắn của tôi vang lên, tôi tưởng tượng nó kêu rè rè, khó nghe do đã lâu không được sử dụng tới. Cả Amy và Erin đều gửi hình trái tim nho nhỏ cho tôi.

Nếu tôi từng thể hiện sự quan tâm đến Eliot trước khi mẹ mất, thế nào họ cũng xía vào. Còn bây giờ dù tôi có hẹn hò với kẻ giết người hàng loạt đi chăng nữa, họ vẫn rất "tự hào" về tôi vì đã "tiến lên phía trước". Nói cách khác, chuyện đó sẽ trở thành chuyện của 1 kẻ nào đó thôi

Lúc chuông báo hết giờ, Kendra đi theo tôi ra hành lang.

"Tớ nghĩ Eliot rất phù hợp với cậu" Cô ấy thở thê. Kendra thuộc tuýp người hay nhỏ nhẹ với người khác. Tôi dừng lại bên vòi uống nước mặc dù

tôi có 1 chai nước Poland Spring trong ba lô, bởi vì đứng yên còn dễ chịu hơn là thấy cái cách cô ấy phải chậm chạp bước bên tôi như thế nào

"Cậu biết không, cậu có 1 phong cách rất giản dị? Cậu là bánh mì và cậu ấy, giống như... là mứt mâm xôi vậy! Hoàn hảo!"

Giản dị. Bánh mì.

Tôi tựa người vào 1 bên nạng để cúi xuống uống nước. Dù là ai thiết kế vòi nước này đi chăng nữa, chắc hẳn người đó đã cho rằng học sinh trung học chỉ cao đến gần 1 mét. Tôi quyết định tiếp tục uống cho đến khi cô ấy rời đi.

"Cậu phải kể cho tớ chi tiết nội tình về 'ngài bí ẩn' đó"

Ờng ọc.

"Nhớ cho tớ biết nếu cậu cần bất cứ lời khuyên nào liên quan tới chuyện tình cảm nhé"

Tôi sẽ chẳng còn bao giờ khát nước được nữa

"Có vẻ như chúng ta đã không nói chuyện nhiều từ khi..."

Từ khi mẹ mất.

"...ý tớ là, gần đây"

Đây chính là vấn đề của Kendra và các thành viên trong nhóm còn lại: họ cố gắng, bởi vì họ tốt bụng; nhưng lại chẳng biết phải nói gì, và họ không nhận ra rằng không nói gì mới là lựa chọn đúng đắn, vì thế họ cứ đắm đầu vào những chủ đề sai lầm giống như những kẻ say rượu đắm vào tử đề đồ. Họ không thể tránh được điều đó - bởi vì cứ mỗi bước chân đi bằng nạng của tôi, tôi lại đang ném vụ tai nạn ấy vào người họ. Cuối cùng

tất cả chúng tôi đều đã ngầm đồng ý rằng sẽ dễ dàng hơn nếu không nhắc gì đến nó nữa. Nhưng Kendra rất kiên trì, có lẽ bởi mẹ cô ấy bảo cô phải thế.

"Cậu cực kì khát đấy nhỉ" cô ấy để ý

Tôi ngẩng mặt lên. Dạ dày kêu ọc ạch

"Thành thực mà nói, chỉ là tớ thấy vui vì rốt cuộc cậu chưa bao giờ hẹn hò với Anthony. Tớ luôn nghĩ cậu đã tận dụng sự quen biết với cậu ta"

"Điều duy nhất tớ muốn làm với Anthony là tránh xa cậu ta càng nhanh càng tốt. Nhưng lại không thể nhanh chóng được vì tớ phải dùng nạng"

Cô ấy ngần ngại. Tôi đã nói ra từ cấm kị

"Tớ không thích Anthony" tôi nói 1 cách rõ ràng giúp cô ấy khỏi lúng túng

"Ồ, tốt quá, bởi vì cậu ta thật kinh khủng" cô ấy thở phào

Tôi không nghĩ cô ấy thở phào vì lí do này "Kendra, cậu đã lấy trộm áo len chui đầu của cậu ta ở quán ăn tự phục vụ hồi chúng mình mới vào trường và mặc nó đi ngủ suốt cả 1 năm trời"

"À, mình vứt nó đi rồi" cô ấy căn nhẹ đầu lưỡi "Sau khi cậu ta và Trez chia tay, tớ đã tưởng mình sẽ có cơ hội, nên bọn tớ đã âu yếm nhau tại bữa tiệc của Erin sau khi kết thúc trò lao đầu xuống nước của học sinh năm cuối ở hồ, nhưng cậu ta lại..."

"Cậu ta là đồ đê tiện. Mọi người lúc nào cũng ngạc nhiên khi biết được điều này"

"Chính xác. Tớ đã cảm thấy phát ốm nên dừng lại, cậu ta vô cùng tức giận, tớ phát khiếp nên đã đi thẳng về nhà"

Trông cô ấy thực sự sợ hãi. Lòng tôi chùng xuống "Tớ đã nghe về chuyện của cậu ta và Trez"

"Cậu có biết cô ấy còn không dám tới trường suốt mấy tuần liền sau khi họ chia tay không? Trez nói cô ấy bị ốm, nhưng mẹ tớ quen biết mẹ cô ấy, nên tớ đoán cô ấy không chịu rời khỏi giường. Hy vọng bây giờ cô ấy đã hiểu rõ sự điên rồ của gã khốn mà cô ấy từng né tránh" Kendra vặn xoắn sợi dây chuyền trên cổ với vẻ lo lắng "Nghe này, Sam, tớ đã nghe lỏm được đám bạn đồn mặt của cậu ấy nói chuyện Eliot hôm qua. Bọn chúng nghĩ cậu ấy đã khiến Anthony gặp rắc rối. 2 người hãy tránh xa lũ khốn đó, được chứ?"

Tôi giật nảy bởi 1 cơn đau nhói bất ngờ. Tôi thầm mong cô ấy và cả đội thực sự bỏ rơi tôi bởi vì tôi không thể chơi bóng bàn được nữa, nhưng chính tôi mới là người lẩn tránh bàn ăn trưa và làm lơ những tin nhắn từ họ. Tôi sợ hãi mỗi khi được hỏi có ổn không bởi vì tôi không ổn chút nào, và họ phải hỏi han tôi như vậy vì mẹ họ bảo họ làm thế, chứ không phải vì tình bạn của chúng tôi thực sự đủ tin cậy để trở thành 1 gánh nặng cảm xúc mà không hề hấn gì

Tất cả những gì cô ấy làm khi cứ quấy rầy tôi về chuyện Eliot là lượn vòng vòng, tìm kiếm 1 nơi an toàn để hạ cánh. Song tôi đã bỏ lỡ quá nhiều diễn biến quan trọng, chẳng hạn như: cô ấy thân mật với Anthony, vứt bỏ chiếc áo len chui đầu của cậu ta. Phần tệ nhất chính là tôi thậm chí còn chẳng thèm quan tâm đến chi tiết. Tôi đã bỏ mặc tình bạn của chúng tôi quá lâu và nó đã thối rữa, điều duy nhất có thể làm lúc này là vứt bỏ nó và bắt đầu lại với thứ gì đó mới mẻ.

"Cảm ơn, nhưng tớ thật sự không hẹn hò với Eliot. Hẹn gặp cậu sau nhé"

Cô ấy ỉu xiu, và tôi vội bỏ đi trước khi kịp đối mặt với thực tế là nó khiến tôi cảm thấy như thể mình đang làm điều sai trái.

NỖI ĐAU RỒI SẼ QUA ĐI

Laura Tims

dtv-ebook.com

Sixteen

Tôi dành cả buổi chiều còn lại để chìm trong lo lắng. Tôi vốn cho rằng Anthony không phải là vấn đề cho đến khi cậu ta hết hạn đình chỉ học, nhưng lại quên mất đám bạn của cậu ta.

Sau giờ tan học, 1 tên trong bọn đã bám đuôi Eliot và tôi ra tận bãi đậu xe.

"Mặt mày bị sao thế, Eleanor? Con bé đó dùng nặng đánh mày te tua hả?" Jaden-gì-đó là 1 trong những tay đàn em của Anthony, kẻ luôn mong muốn 1 ngày nào đó sẽ trở thành tên khốn nạn, không hơn. Tên này là 1 học sinh năm hai và chỉ cao hơn tôi chừng 1 phân, thế cũng chẳng ích gì.

"Cút đi" tôi gầm gừ 1 cách đầy đe dọa, tập tễnh bước nhanh hơn

"Chuyện này làm cậu khó chịu hả?" Eliot hỏi, như thể vừa mới chợt nhận ra khả năng đó

"Không. Tôi thích thế"

"Chỉ để chắc chắn thôi" Không hề dừng bước, Eliot cứ thế xoay người và bắt đầu bước về phía sau, đối mặt với Jaden "Vậy là mày thuộc nhóm ESFP - người biểu diễn. Mày luôn cảm thấy không an toàn và muốn trở thành trung tâm của sự chú ý, và mày cho rằng nếu trở thành kẻ đầu tiên trong nhóm đánh tao hay làm gì đó thì sẽ giúp nâng cao vị trí của mày trong nhóm thứ bậc thảm hại..."

"Eliot" tôi gần như gào lên

"Sao?"

"Ô tô. Ngay lập tức"

Jaden mặt đỏ tía tai. Sự sững sờ của nó giúp chúng tôi thuận lợi lao vào xe, nhưng ngay cả như thế, tôi vẫn phải dùng nạng chống chọi lại với tên đó qua cửa sổ lúc Eliot khởi động xe. Ngay khi chúng tôi vừa phóng đi, cả 2 liền bật cười sặc sụa - tiếng cười của tôi đầy hoảng hốt, còn của cậu ấy trầm và ấm. Tôi chưa bao giờ cười như thế với Kendra, thứ âm thanh cứ thế bật ra ngoài kiểm soát.

Khi đã có thể hít thở được, tôi hỏi lại: "Chuyện này đang làm cậu khó chịu hả? Nghiêm túc đấy?"

"Làm sao tôi biết được chuyện đó có nghĩa là gì khi mặt cậu tự nhiên đỏ rực lên chứ? Có thể cậu bị cháy nắng hoặc sắp nghẹt thở đến chết" Eliot châm 1 điếu thuốc, rõ ràng cảm thấy hài lòng với bản thân.

"Chuyện này không làm cậu cảm thấy khó chịu à?" bấy lâu nay tôi luôn sống như 1 kẻ cô đơn kể từ khi mẹ mất, chưa từng có ai quấy rầy tôi trước đây, thậm chí cả ở trường cấp 2. Tôi gần như quên mất rằng điều đó vẫn thường xảy ra với người khác. Tim tôi đập thành thịch, dù Jaden là kẻ ít nguy hiểm nhất trong nhóm bạn Anthony. Liệu tôi thực sự đã trang bị đầy đủ để bị kéo vào chuyện này khi mà tất cả bọn chúng mới bắt đầu nhắm đến Eliot hay chưa?

"Tôi nên cảm thấy thế à? Không thể tin được hành động đó lại được coi là bắt nạt ở đây"

"Trước đây cậu từng bị bắt nạt à?" tôi chớp mắt

"Việc tôi từng bị bắt nạt hay không không quan trọng vì nó chẳng làm phiền tôi tẹo nào. Ngày mà tôi để mặc bản thân cảm thấy bị buồn bực bởi 1

chuỗi từ ngữ riu rít của 1 gã người Neanderthal chỉ để khiến lũ bạn ngu ngốc của gã ồ lên 1 tiếng cũng là ngày tôi tự phóng mình vào vũ trụ đấy"

Tôi bắt đầu nhận ra Eliot có hơi "diễn" 1 chút. "Ừm, dù sao, cậu cũng không cần phải làm thế vì tôi. Chuyện với Jaden ấy."

"Bạn bè là phải giúp đỡ nhau, ít nhất theo Wikihow là vậy"

"Cậu tra định nghĩa tình bạn trên Wikihow hả?" tôi bật cười, nhưng trong lòng lại cảm thấy ấm áp

"Cậu đâu có mang theo sách hướng dẫn sử dụng. Tôi đành liên hệ với nhà sản xuất của cậu"

Đột nhiên điện thoại của tôi rung lên. Tôi lục lại túi nó ra khỏi túi. Trước khi tôi kịp nói chào thì từ đầu dây bên kia vọng đến 1 tiếng hét..

"Northton có 1 trường cao đẳng cộng đồng 'tuyệt vời'..."

Tiếng anh Rex lọt vào tai tôi: "Làm ơn bảo anh là em cần anh đến đón đi"

"Đó là chị Lena sao? Sao chị ấy lại về? Chúng ta đâu có buổi tư vấn cuối tuần này đâu nhỉ"

Eliot kéo cửa kính lên để nghe rõ hơn, dù làm thế không cần thiết, vì anh Rex bắt đầu la hét: "CÁM ƠN CHỊ đã nói cho tôi biết rằng tôi là 1 kẻ thất bại trong cuộc sống. TÔI ĐÃ KHÔNG HỀ BIẾT ĐIỀU ĐÓ TRƯỚC ĐÂY ĐÂY"

Eliot trông có vẻ ngạc nhiên. Phía bên kia đầu dây, anh Rex hạ giọng năn nỉ: "Cứu anh, Sam"

Tôi lăm bắm xin lỗi và cúp máy. Chân tôi đang run rẩy, có lẽ do tôi đi quá nhanh lúc chạy khỏi Jaden. Tôi cố ép những mảnh kính vỡ ra khỏi tâm

trí mình và uống nửa viên Vicodin.

"Cậu sẽ không thích nhà tôi đâu" Eliot nói trước khi tôi có thể lên tiếng "Và nếu anh trai tôi về, cậu sẽ được đón tiếp bằng 1 cuộc chạm trán cực kì gay gắt"

Cậu ấy không nhắc đến bố mẹ "Tin tôi đi, anh cậu không tồi tệ hơn anh tôi đâu"

Cậu ấy khịt mũi vẻ hoài nghi, vậy thì chắc hẳn anh trai cậu ấy phải rất tệ, xét theo những gì Eliot vừa nghe lỏm được từ điện thoại của tôi. Dạ dày tôi đau nhói trước viễn cảnh về nhà với 1 bãi chiến trường. Hy vọng chị Lena đã rời đi lúc tôi trở về từ nhà Eliot.

Khốn kiếp. Tôi sẽ đến nhà Eliot.

NỖI ĐAU RỒI SẼ QUA ĐI

Laura Tims

dtv-ebook.com

Seventeen

Trên đường đi, các bãi cỏ dường như trở nên xanh tươi hơn và những hàng rào trông trắng hơn, giống như có ai đó đang đảo lộn độ bão hòa màu sắc của mọi vật khi chúng tôi ngày càng tới gần hơn vậy. Cậu ấy sống gần nhà Anthony hơn tôi. Chúng tôi dừng lại trước ngôi nhà lớn nhất đây, và nó thậm chí còn có 1 cổng vào cuối đường lái xe mặc dù luôn luôn được mở sẵn.

"Xe của anh tôi không có ở đây. Chúa đang mỉm cười với chúng ta" Eliot ra khỏi xe và vẫy tay ra hiệu

Khi chúng tôi đi vào, tôi nhận ra ngôi nhà trông trái 1 cách kì lạ. Không có thảm chào đón hay tranh ảnh trên tường, cũng chẳng có đèn hoặc kệ ở hành lang phía trước.

Cậu ấy đưa tôi vào phòng khách. Tôi ngạc nhiên nhìn chăm chăm. Những chiếc thùng các tông nằm rải rác khắp nơi, 1 số đã được mở, quần áo đồ tràn ra bên ngoài. Chiếc đi văng trắng vẫn còn nguyên lớp bọc từ nhà máy sản xuất. Món đồ nội thất còn lại duy nhất là chiếc bàn cà phê chất đầy đầu lọc thuốc lá.

"Cậu không nói với tôi là cậu vừa chuyển nhà" tôi lên tiếng

Cậu ấy dúi điếu thuốc lên tường, thêm 1 chấm vào 'giải ngân hà' các chấm xám ở đó "Không phải"

Tôi kinh ngạc "Cậu đã ở đây 6 tháng và vẫn chưa dỡ đồ ra sao?"

"Anh Gabriel cho là nếu anh ấy càng dành nhiều thời gian đi công tác hơn, tôi sẽ càng chán nản và sẽ thu xếp đồ đạc, như vậy anh ta sẽ không phải làm thế nữa. Anh ta đã đánh giá thấp khả năng kiên nhẫn để làm anh ấy bức mình của tôi rồi."

"Đi công tác? Cậu đã ở đây 6 tháng trời" tôi choáng váng lặp lại

Cậu ấy quăng người lên đi vắng, lớp giấy bóng bọc ghế trở nên nhăn nhoe dưới sức nặng của Eliot.

"Hình như anh ấy có rất nhiều việc phải làm"

"Bố mẹ cậu sẽ không chấp nhận để nhà cửa thế này được"

"Bố mẹ tôi sẽ chấp nhận bất cứ điều gì miễn là họ không phải nhìn thấy nó"

"Họ đang ở đâu?" tôi suyt chút nữa thì định gọi cho các dịch vụ trẻ em. Và rồi tôi cau mày trước suy nghĩ Eliot sẽ nói những gì với họ.

"1 người tôi không biết, 1 người có lẽ ở Barbados. Hoặc Venezuela. Tôi đoán gần như tôi hoàn toàn không biết gì cả" cậu ấy cười khùng khục trước vẻ mặt của tôi

Tôi muốn giết cậu ấy "Nếu biết cậu ở 1 mình, tôi sẽ không cho phép cậu về nhà sau thứ 6 tuần trước! Nếu cậu bị chấn động và chết trong lúc ngủ thì sao? Hoặc sẽ thế nào nếu lá lách cậu bị đập mà cậu lại chẳng hề hay biết vì cậu không cảm thấy đau?" Nỗi khiếp sợ chợt dâng trào trong tôi, "Eliot, cậu bị bệnh, cậu không thể sống 1 mình được"

"Không cảm thấy đau không phải là 1 vấn đề về sức khỏe, mà là 1 phép màu" Cậu ấy nhại lại tôi

Tôi cau mày. Có lẽ tôi đang gặp khó khăn khi coi Eliot là 1 người bị bệnh, ngay cả khi tôi đã tìm hiểu về bệnh tình của cậu - Eliot tỏ ra khỏe mạnh hơn bất cứ ai tôi từng gặp, nhưng tình huống này hoàn toàn không đúng chút nào.

"Ngoài ra, tôi không sống 1 mình. Tôi có 1..." cậu ấy cong môi"... vù em"

"Vậy thì, cô ấy đâu?"

"Tôi bảo cô ấy đi rồi"

"Cái gì?"

"Đừng lo, cô ấy rất hài lòng với việc đó... giờ cô ấy sẽ có thời gian để vẽ tranh. Cô ấy gửi những bức thư điện tử xuất sắc tới anh Gabriel và mẹ để nói cho họ biết tôi đang ổn đến thế nào. Anh Gabriel là người duy nhất đọc chúng, nhưng tôi muốn cả mẹ cũng thấy yên tâm"

"Còn bố cậu?"

"Ly dị năm tôi lên 9. Ông ấy đang ở đâu đó" cậu phẩy tay tựa hồ muốn xua đuổi cuộc trò chuyện này vậy "Ai thêm quan tâm chứ?"

"Ừm... các dịch vụ trẻ em thì sao?"

"Ngừng cảm thấy thương hại tôi đi nào. Nói thật, tôi rất ghét như thế"

"À, tôi ghét... gì cũng được! Eliot, cậu cần 1 người giám hộ"

"Tôi hoàn toàn không cần, anh Gabriel cũng biết thế"

"Vậy Gabriel là người giám hộ của cậu?"

"Cậu đúng là ISFJ. Luôn cố chấp với bất cứ thứ gì cậu nghĩ là cần được chăm sóc" cậu ấy châm 1 điếu thuốc khác

"Tôi không phải người giống thế... và cậu đã hút 1 điếu thuốc rồi đấy" Tôi giật lấy điếu thuốc của cậu ấy, tìm kiếm 1 cái gạt tàn trong vô vọng.

"Tôi muốn nhắc lại tuyên bố vừa nãy về việc tôi không cần giám hộ" cậu ấy lăm băm nói thêm "Wikihow không nhắc đến điều này"

Tôi ngồi sụp xuống ghế đi vắng bên cạnh cậu ấy "Cậu không thể sống thế này được"

"Tôi vẫn sống, đúng không? Xem này, mạch vẫn đập và mọi thứ vẫn ổn" cậu ấy ấn tay tôi vào cổ mình, khiến tôi hít mạnh. Ngay cả không khí trong căn nhà này cũng có vẻ không thể hít thở nổi. Có lẽ Eliot chỉ là 1 ảo giác, một tổn thương do não bộ bị ức chế phát sinh từ vụ tai nạn kia - nhưng nhịp tim của cậu ấy lại ấm áp và mạnh mẽ bên dưới những ngón tay tôi. Tôi dụi điếu thuốc đang cháy dở vào nắp 1 thùng các tông đã mở và đứng lên.

"Chúng ta sẽ dọn đồ. Ngay bây giờ"

"Cậu có quyền lãng phí thời gian như thế nào cậu muốn"

Nhưng 5' sau khi tôi lóng ngóng với những chiếc thùng trên chiếc nạng của mình, cậu ấy liền quỳ xuống. Chúng tôi chỉ mất 1 giờ chuyên tâm làm việc đã thu xếp gọn gàng đồng quần áo và bộ ga gối dự phòng, cuối cùng chỉ còn lại các vỏ thùng các tông để ép lại và mang đi tái chế. Đồ đạc của 2 người họ không nhiều.

Tôi lôi 1 nhạc cụ nhỏ ra khỏi 1 chiếc thùng chứa đầy khăn tắm "Anh Gabriel chơi đàn ukulele à?"

"Không" Eliot húng hắng

"Cậu hả?"

"Im đi" cậu ấy chộp lấy chiếc đàn, song không ném nó vào 1 góc như những thứ khác, mà đặt nó cẩn thận trên ghế đi vắng. Có 1 dòng chữ mạ vàng khắc trên lớp gỗ bóng loáng: Gửi Eliot - chúc mừng sinh nhật lần thứ 9 của con - Bố và mẹ. Lòng tôi thắt lại. Còn có bao nhiêu điều khác mà cậu ấy quan tâm nhưng lại tỏ ra không phải vậy.

Giờ tôi hiểu tại sao Eliot nói cậu ấy và Anthony có rất nhiều điểm chung. Anthony không được biết về bố mình, và mỗi tuần, mẹ cậu ta lại dành thời gian cho 1 gã đàn ông mới ở những thành phố khác nhau - đó là lí do tại sao cậu ta lại ở cùng chúng tôi thường xuyên đến vậy. Nhưng Eliot không có gia đình thay thế nào cả.

Ngón tay tôi đột nhiên đau nhói và rồi tôi nhìn xuống. Hóa ra tôi đã cứ vào mép thùng các tông lúc lơ đãng xé mở nó. Tôi ép chặt lớp da thịt, khiến nó bị tách miệng thành 1 đường cắt thẳng tắp, những giọt máu trương phồng lên cho đến khi vết rách màu hồng tươi se lại nhưng vẫn sẫm màu máu.

Những mảnh kính lấp lánh xung quanh tôi, sáng chói trên vỉa hè, 1 luồng sáng rải rác xen kẽ những đốm màu đỏ đậm. Bất chợt tôi cảm thấy 1 cơn rùng mình trống rỗng xâm chiếm bên trong.

"Sam?" Eliot gọi

Tôi chìa ngón tay cho cậu ấy xem. Eliot bật ra 1 âm thanh lãnh đạm và trở lại làm việc.

Thế giới của cậu ấy không hề dừng lại mỗi khi cậu ấy cảm thấy đau. Thật lố bịch khi thế giới của tôi lại như thế, rằng tôi dễ bị tác động bởi 1 vết đứt chùng 1 phân trên ngón tay hay 1 vết rạn xương cũ. Đáng lẽ tôi chỉ nên cảm thấy như vậy trước các vết thương nặng, chứ không phải những vết châm chích và vết đứt nhỏ xíu như thế này.

Eliot không biết cậu ấy tự do thế nào, ngay cả khi đó là 1 sự đánh đổi công bằng. Liệu tôi có sẵn sàng đánh đổi ngần ấy năm cuộc đời để có khả năng không còn cảm thấy đau hay không?

Có, tôi nghĩ vậy. Chắc chắn tôi sẽ đổi.

Cậu ấy ném chiếc thùng các tông cuối cùng lên đồng vó. "Xin chúc mừng, tôi đã thành công trong việc chán đến chết. Và các bác sĩ đã tưởng ít nhất tôi cũng sẽ sống thọ tới 20"

Tôi ép chặt ngón tay bị đứt trong nắm tay "Giờ chỗ này trông có vẻ gọn gàng hơn rồi đấy. Cũng không mất nhiều thời gian khi cả 2 cùng làm - tôi đã biết trước mà"

"Cậu đâu có biết tôi sẽ giúp"

"Cậu cũng đâu phải là đồ khốn"

"Ngần ấy bằng chứng đã chứng minh điều hoàn toàn ngược lại"

"Không phải là tất cả bằng chứng" tôi nói

Sự im lặng khiến bầu không khí trở nên lúng túng. Eliot quay trở về ghế đi vắng. Tôi không nghĩ cậu ấy biết các quy tắc trong việc tiếp khách khứa đến nhà

"Này, tôi sắp chết đói rồi" tôi đành nhắc

Cậu ấy không nói gì, hàng lông mày nhú chặt.

"những lúc thế này chí ít là cậu phải hỏi tôi có muốn ăn gì không chứ"

Cậu ấy chỉ vào bếp "Tổ tiên của cậu sống nhờ tự cung tự cấp mà"

Tôi đi qua hành lang. Nhà bếp cũng trống trải như phần còn lại của ngôi nhà. Không lò nướng bánh, không bát đĩa bẩn trong bồn rửa. Tủ lạnh thậm chí còn không được cắm điện. Khi tôi mở tủ bếp, một con bọ lao vút khỏi tầm nhìn.

"Eliot! Cậu không có đồ ăn gì cả"

"Kỹ năng quan sát sắc sảo thường được thấy ở nhóm ISFJ" Cậu ấy hét lại

"Cậu thường ăn gì vậy?"

"Ăn uống là chuyện rắc rối"

Tôi trở lại phòng khách trong chưa đầy tích tắc "Ăn uống là nhu cầu cần thiết"

Tiếng thở dài của cậu vang dội khắp căn nhà "Ồ, phải, đó là quãng thời gian tuyệt vời, đặc biệt khi cậu đang nhai rồi đột nhiên miệng cậu đầy máu - chuyện đó chẳng thể khiến bánh sandwich trở nên ngon hơn chút nào. Cậu sẽ ngạc nhiên tại sao kết cấu của lưỡi mình lại giống thịt đến thế. Nó sẽ khiến con người ta không bao giờ muốn trải nghiệm thêm nữa"

Tôi cố gạt bỏ cảm giác kinh tởm mình đang cảm thấy ngay lúc này "Chuyện đó xảy ra thường xuyên không?"

"Không, từ khi tôi còn bé." Eliot thừa nhận "Trải nghiệm và sai lầm"

"Nhưng cậu vẫn cần phải ăn. Chẳng trách cậu lại gầy đến vậy. Chuyện này thật vớ vẩn, có cửa hàng tạp hóa nào quanh đây không?"

"Cách 2 dãy nhà. Nếu cậu đang định đe dọa bắt tôi phải lái xe..."

Trước khi cậu ấy nói xong, tôi đã tập tễnh đến cửa trước và nghiêng người đẩy nó ra. Tôi có thể đi được 2 dãy nhà, bởi tôi có thuốc giảm đau,

còn Eliot thì đang cần thức ăn. 1 khi thuốc Vicodin bắt đầu có tác dụng, chuyện đi bộ sẽ chẳng có vấn đề gì, nhưng tối nay tôi sẽ phải trả giá khi tác dụng của thuốc giảm dần.

Cửa hàng tạp hóa là 1 cửa hàng bán sản phẩm hữu cơ được yêu thích. Ngay khi bước vào, tôi chợt đứng sững. Tôi không biết Eliot thích ăn gì.

Cuối cùng với tất cả số tiền có trong người, tôi mua được 1 chiếc bánh mì Omega-3, ngũ cốc trái cây sấy khô và vài thứ vô thưởng vô phạt khác mà tôi đoán cậu ấy không thể nhầm lẫn với lưỡi mình được. Không có thứ gì nóng hoặc sắc cạnh. Người thu ngân nhướn mày nhìn tôi, và tôi chợt nhận ra mình đang tươi cười với anh ta. Chắc hẳn đây là những gì chị Lena cảm thấy mỗi khi chị mua đồ cho chúng tôi lúc ghé thăm vào những ngày cuối tuần, nhét đầy các ngăn đựng rau trong tủ lạnh cải xoăn và củ cải dù chúng sẽ héo rũ ngay sau khi chị ấy rời đi. Cảm giác thật tuyệt vời khi được chăm sóc 1 ai đó.

Quãng đường quay trở về với những chiếc túi lủng lẳng trên 2 khuỷu tay khiến tôi mất nhiều thời gian hơn. Lúc về tới con đường lái xe vào nhà cậu ấy, tôi thấy có thêm 1 chiếc xe mới đậu bên cạnh xe Eliot, thậm chí trông nó còn bóng loáng hơn.

Tôi đoán giờ mình đã có thể tìm ra câu trả lời thực sự cho câu hỏi anh trai của ai tồi hơn rồi.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[***](#)

[One](#)

[Two](#)

[Three](#)

[Four](#)

[Five](#)

[Six](#)

[Seven](#)

[Eight](#)

[Nine](#)

[Ten](#)

[Eleven](#)

[Twelve](#)

[Thirteen](#)

[Fourteen](#)

[Fifteen](#)

[Sixteen](#)

[Seventeen](#)